

gymkáč

3. číslo/školský rok 2016/2017

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

Ďakujeme p. prof. Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc, ochotu a trpezlivosť.

3. číslo, jún 2017

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka Senec, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada/prispievatelia:

príma: Viktória Nemcová

sekunda: Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová, Terka Pienčáková,

tercia: Michal Zemko, Lukáš Mikulec

kvarta: Klára Martonková

kvinta: Nina Bučeková, Mirka Maťašáková, Rebeca Vašková, Jakub Kolembus

sexta: Karolína Chodáková, Martin Papai, Juraj Bagi, Matej Hrnčiar

septima: Diana Buntajová - Gemini, Andrej Rondoš

1.A: Peter Guľvaš - PeterGu, Filip Max Knut

2.A: Veronika Vöröšová, Markéta Schillerová

3.A: Mário Oleš, Karolína Chobotová, Boris Hrivňák

4.A: Dominika Bognárová

Zara (Zuzana Lenártová) - bývalá redaktorka Gymkáča

Pedagogický nadhľad: Mgr. Dagmar Lenártová

Grafická úprava: Matej Hrnčiar

Obálka: Juraj Bagi

Editoriál

Milí GABáci,

týmto úvodom by som vašu koncom roka zmordovanú pozornosť chcela upriamiť na to, že v rukách držíte posledné číslo všetkými dychtivo očakávaného gabáckeho občasníka v tomto školskom roku - Gymkáča. I keď je, pravdepodobne, najmä kupón hlavným dôvodom, prečo tento výťahok držíte v ruke, vrelo vám odporúčam spríjemniť si posledné predprázdninové dni zaujímavým čítaním.

Jemne by som nadškrtla, že na nasledujúcich stránkach nájdete okrem stálic, ktorou je, napríklad, rande pred zborovňou či rubrik ako (ne)kultúra aj niekoľko osviežujúcich a interesantných článkov, ktoré vierohodne zobrazujú názory, pohľady a zážitky našich redaktorov či prispievateľov. Taktiež sa núka štvorica rozhovorov s najrôznejšími osobami (ba dokonca osobnosťami), ktorá stojí za prečítanie či už po škole ležiac v tráve a preklínajúc dva komáre, ktoré vám pília uši, nervy a vôbec všetko, alebo na „tajnáša“ pod lavicou počas čoraz horúcejších teplôt vzduchu v prehriatych triedach (ktoré však naznačuje, že prázdniny prichádzajú, takže ich všetci nejak prežijeme). Zlatým bodom nášho školského papierového klenotu sa stávajú aj v tomto čísle už tradične perly vypustené z úst žiakov i učiteľov a poctivo zachytené a zozbierané pre účel pobaviť všetkých čítajúcich.

Ak ste sa dočítali až sem, rada by som vám v mene redakčnej rady popriala nezabudnuteľný štart do hádam najskevejších dvoch mesiacov v roku, nech sú presne podľa vášho gusta. Kým sa oficiálne začnú, nejak to už všetci spoločne dobojujeme a potom... letu zdar!

Karolína Chodáková, sexta

Rozhovory

Zakladateľ Gymnázia Antona Bernoláka jubiluje...

Nedávno oslávil svoju storočnicu zakladateľ gymnázia v Senci pán profesor Ondrej Margitfalvi. Bol stredoškolským profesorom, vynikajúcim pedagógom. Narodil sa 14.2.1917 v Kostolnej pri Dunaji. Maturoval v roku 1937 na Reálnom gymnázii v Bratislave. Vysokoškolské štúdium začal v roku 1937 na FF UK v Bratislave a ukončil v roku 1942 na Univerzite Petra Pázmánya v Budapešti. Svoju pedagogickú činnosť začal v Košiciach na Obchodnej akadémii. Jeho aktívnu pedagogickú činnosť prerušili udalosti 2. svetovej vojny, počas ktorej bojoval v 8. delostreleckej motorizovanej jednotke. Ďalšie udalosti ho zaviedli do Turčianskeho svätého Martina, kde pôsobil a vyučoval v gymnázii v rokoch 1947 – 1949.

Od 1.9.1949 patril medzi zakladateľov a prvých plne kvalifikovaných stredoškolských profesorov gymnázia v Senci, na ktorom učil až do roku 1983 predmety dejepis, zemepis a latinčinu. Okrem svojej špecializácie sa venoval na začiatku 50. rokov športovej činnosti mládeže v ľahkej atletike. Pod jeho vedením žiaci dosahovali vynikajúce športové výsledky a mená mnohých sa objavili aj medzi známymi slovenskými športovcami.

Počas svojej pedagogickej činnosti vchoval pán profesor Ondrej Margitfalvi nespočetné množstvo študentov, ktorí úspešne študovali na vysokých školách a uplatnili sa na mnohých významných miestach našej spoločnosti.

Rozhovor s pánom profesorom:

Ako si spomínate na svoje pedagogické začiatky, pociťovali ste aj trému, keď ste mali vstúpiť prvýkrát do triedy medzi takmer dospelákovi?

Pedagogické skúsenosti som získal už počas stredoškolského štúdia tým, že som doučoval študentov latinčinu. Boli to všetko solventní žiaci, a tak okrem získania pedagogických zručností som si aj trochu prirobil. Keď som začal peda-

gogickú kariéru, už som mal skúsenosti a, prirodzene, že tu bola aj tréma ako u každého začínajúceho učiteľa.

Ked' porovnávate školstvo v súčasnosti s tým vaším, aké sú rozdiely - klady, nedostatky?

Školský systém v minulosti bol náročný, mnohí žiaci nevládali učivo a štúdium neukončili, bol prirodzený výber žiakov a študovali len tí najlepší. Často sa stávalo, že mnohé triedy na gymnáziu zanikli.

Bolo zložité odísť z rodnej Kostolnej a začínať niekde na východe republiky?

Bral som to ako čosi prirodzené, lebo mi tam ponúkli miesto. Prvú umiestnenku som dostal do Berehova na Ukrajinu a bol som šťastný, že nakoniec k 1. septembru 1942 som dostal dekrét na Slovenskú obchodnú akadémiu v Košiciach. Bolo toľko kvalifikovaných učiteľov, že niektorí čakali na umiestnenie aj 6, 7 rokov. Pôvodne som chcel študovať francúzštinu a latinčinu, ale pracovný trh bol preplnený, a preto som si vybral zemepis a dejepis.

V čom spočívala náročnosť začiatkov v novozaloženom gymnáziu? Ako bolo organizované vyučovanie? Vyučovali sa hneď všetky predmety alebo chýbali učitelia?

Na začiatku boli problémy s materiálnou vybavenosťou, bolo treba školu moderne zariadiť, vymeniť ťažké, nepohodlné lavice, spríjemniť študentom interiér a doplniť profesorský zbor o kvalifikovaných učiteľov, akými boli F. Majtán, prvý riaditeľ gymnázia, p. Kotulan a iní. Vyučovali sa všetky predmety a boli prirodzene a humanitne orientované.

Ako maturovali prví študenti? Prekvapili svojimi vedomosťami? Boli kreatívni?

Maturita 1952 bola náročná, vyžadovala si systematickú prípravu a rozhladenosť. Prví maturanti prekvapili svojimi vedomosťami nad očakávanie. Bez problémov sa všetci uchádzači dostali na vysoké školy a všetci aj doštudovali.

Existoval už vtedy spoločenský študentský kolorit - imatrikulácia študentov, stužková slávnosť, vydávali študenti svoj časopis?

Imatrikulácia neexistovala, vtedajšie podmienky to nedovoľovali. Študenti trávili voľný čas športom, časopis nevydávali, ale venovali sa kultúrnej činnosti, hrali ochotnícke divadlá...

Ako to bolo so záujmovou činnosťou, aké boli krúžky, čomu sa venovala mládež?

Krúžky mali rôzny charakter, existovali športové krúžky so zameraním na ľahkú atletiku, volejbal, divadelný krúžok. Študenti nacvičovali divadelné predstavenia, ktoré potom prezentovali v Pezinku, Modre...

Štrelávala sa mládež s učiteľmi aj mimo vyučovania?

Len na športoviskách a okrem toho sa chodilo na divadelné a filmové predstavenia.

Čomu ste sa ešte venovali okrem svojej špecializácie?

Bavil ma šport, predovšetkým ľahká atletika, jazyky, zaujímal som sa o kultúru, politiku.

Zaujímalí ste sa i naďalej v dôchodku o dianie na gymnáziu?

S niektorými kolegami som bol v kontakte stále, vždy ma zaujímal, čo sa deje v mojej „alma mater“. Ak niektorý kolega v mojom odbore začínal, poradil som mu, odovzdal skúsenosti. So záujmom som čítal školský časopis „Gymkáč“ a pomáhal som pri tvorbe ročeniek. Zaujímavé boli informácie o udalostiach v škole po Nežnej revolúcii. Na škole nastali markantné zmeny a uvoľnila sa dusivá atmosféra.

Čo si myslíte o stále prebiehajúcich reformách v školstve?

Každá reforma znamenala zmenu, ale nie vždy bola užitočná. Najlepšia reforma bola tá, ktorá priniesla 8-ročné gymnáziá, pretože len tieto gymnáziá poskytujú kvalitné vzdelanie.

Čo je najdôležitejšie pre študenta, aby bol úspešný?

Dôslednosť a svedomitosť v učení, húževnatosť a disciplína.

Čo by ste dnes v pedagogickej praxi robili ináč?

Ináč by som hodnotil študentov. Aj priemerný žiak, ktorý je usilovný, môže v živote veľa dosiahnuť.

Akého študenta si vážite?

S dobrým správaním, disciplinovaného a tvorivého.

Aké je vaše životné motto, krédo?

Život je ustavičná zmena. Časy sa menia a my sa meníme v nich. „Tempora mutantur et nosmutamur i illis“.

Ďakujem za rozhovor.

Interview s p. profesorom pripravila jeho bývalá kolegyňa
PhDr. Helena Oberhauserová

Úspešný absolvent GAB-u

Každý študent, ktorý po ukončení štúdia odchádza v ústrety novým výzvam, zanechá stopu vo svojich pedagógoch. Pre mňa (a dovoľm si tvrdiť, že aj pre mojich kolegov) bol Peter Gašpar vždy synonymom slušného, kultivovaného, ale predovšetkým múdreho, inteligentného a pracovitého študenta. O to väčšia radosť a pýcha (na Petra, nie na nás :)) zavládla v našej zbore, keď sme dostali d'akovný list od dekanu Fakulty informatiky a informačných technológií Slovenskej technickej univerzity v Bratislave za výbornú prípravu našich žiakov, ktorí teraz, ako ich študenti, dosiahli vynikajúce výsledky. Nasledoval rad ocenení, ktoré Peter, dnes už inžinier na doktorantskom štúdiu, získal:

Najlepší študent 2. ročníka inžinierskeho štúdia,

Cena rektora - ocenenie za diplomovú prácu,

Nominácia IT SPY - súťaž o Najlepšiu diplomovú prácu v oblasti informatiky a informačných technológií, ktoré vznikli na IT fakultách českých a slovenských univerzít (zapojilo sa 20 univerzít, konkurencia 1900 diplomových prác),

Magna Cum Laude za vynikajúce študijné výsledky.

Potešila som sa, keď Peter, napriek svojej pracovnej vyťažенosti, súhlasil s rozhovorom.

Si absolventom nášho gymnázia. Ubehlo nie tak dlhých šesť rokov. Ako si s odstupom času spomínaš na časy strávené na GAB-e?

Pre niekoho môže byť 6 rokov ako večnosť, ale ja mám pocit, že je to akoby len včera, keď som naposledy opúšťal brány gymnázia. Mnohí z vás, študentov, čo tento článok čítate, sa už dozaista tešíte na vstup do života alebo na vysokú školu, ktorá na vás už čaká. Verte mi, je na čo sa tešiť, ale o to viac budete spomínať na skvelé časy na strednej škole. Nebolo to len štúdium a veľa zaujímavých či menej zaujímavých predmetov. Bolo to aj mnoho zábavy, úletov a kamarátstiev, ktoré si udržíte po celý život. Samozrejme, o tie neprídete ani na vysokej škole, ale to bude predsa len trochu iné.

Keby si mal povedať tri pojmy, ktoré sa ti s GAB-om spájajú, čo by to bolo?

Všetky školské výlety boli dozaista milými spomienkami. V dobrom tiež spomínam aj na maturity, ktoré boli určite mnohokrát stresujúce, ale na druhej strane ich považujem za „žatie úrody“. A v neposlednom rade, v dobrom spomínam aj na náš profesorský kolektív.

Bol pre teba prechod na vysokoškolské štúdium náročný?

Náročný nie, skôr to bola zmena, s ktorou som sa jednoducho musel vysporiadať. Spočiatku nebolo jednoduché si zvyknúť na iný spôsob fungovania a učenia. Na vy-

sokej škole sa zo študenta stáva dospelý človek, ktorý si musí uvedomiť, prečo na vysokej škole študuje. Vysoká škola totiž naučí zodpovednosti, čo je jedna z najdôležitejších vlastností, ktorú potrebujeme do života. Musel som sa naučiť sám si zorganizovať čas a vedieť si usporiadať povinnosti podľa priority. Spočiatku to síce vyzeralo ako niečo náročné a neovladnuteľné, ale zvykol som si pomerne rýchlo.

Naplnila vysoká škola tvoje predstavy? Neuvažoval si aj o štúdiu v zahraničí?

Pri vstupe na vysokú školu som mal trochu obavy. Bolo to pre mňa niečo nové, nevedel som, čo mám od toho očakávať. S odstupom času ale musím povedať, že vysoká škola moje predstavy naplnila. A ako som už spomínal, ten prechod nebol až taký bolestivý. Nad štúdiom v zahraničí som neuvažoval, hoci takú možnosť som počas štúdia mal. Mnohí moji spolužiaci túto možnosť využili a chválili si ju.

Štúdium si úspešne ukončil, no na vysokej škole pôsobíš naďalej. Čomu sa teraz venuješ?

Momentálne som študentom doktorandského štúdia. V praxi to znamená, že sa venujem výskumu, ďalej sa vzdelávam v oblastiach, ktoré ma bavia a pracujem na dizertačnej práci. Verím, že mnohí z vás si pod tým hneď predstavíte celodenné zahrabávanie sa v knihách (občas aj to treba), ale s doktorandským štúdiom sú spojené aj mnohé príjemné „povinnosti“, medzi ktoré patrí aj navštevovanie svetových konferencií. Na nich sa môžete zoznámiť so svetovou vedeckou špičkou, ale zároveň aj spoznať rôzne kúty sveta. Popri výskumu sa zúčastňujem aj mnohých projektov, pri ktorých univerzita spolupracuje s rôznymi firmami. Zároveň sa venujem aj vyučovaniu v rámci predmetov, ktoré máme na fakulte.

Aké sú tvoje plány do budúcnosti? Máš nejaké nesplnené sny?

Cestovanie po svete je môj nesplnený a vlastne ani nespĺniteľný sen. Láka ma objavovať nové miesta a mestá, a preto sa snažím aspoň dvakrát do roka niekam vycestovať a spoznať nový kraj a kultúru.

Ako najradšej relaxuješ? Zostáva ti popri práci čas aj na záľuby, koníčky?

Rád sa venujem športu, ak to čas umožňuje. Ideálne obdobie na tieto aktivity je leto, kedy je nielen pomenej práce, ale dajú sa využiť aj okolité Slnečné jazerá.

Čo by si poradil našim študentom, ktorí by sa v budúcnosti chceli venovať štúdiu informatiky?

Pevnú vôľu a aby sa nevzdávali. To smerujem hlavne na študentky, ktoré majú ešte stále trochu obavy zo štúdia informatiky, hoci situácia sa aj v tomto smere pozitívne zlepšuje. Štúdium informatiky nie je ľahké, to nepopieram. Ale určite nie je nezvládnuťelné. Nemusíte byť expert do počítačov a ani byť najlepší priateľ s matematikou. Dá sa to zvládnuť, len treba chcieť.

**Ďakujem za rozhovor.
Mgr. Dagmar Lenártová**

Rozhovor s Evitou

„Každý máme svoje trápenia. Dôležité je odplakať si ich a ísť ďalej.“

Aj tento životný postoj odzrkadľujúci značnú vnútornú silu prezentovala Evita Urbaníková, spisovateľka roka 2016, v Labrynte MsKS v Senci. V Talkšou Moniky Macháčkovej (apríl 1917, pozn. autora) mali jej fanúšičky príležitosť spoznať Evitu nielen ako autorku bestsellerov, majiteľku vydavateľstva Evitapress, šéfredaktorku magazínu Evita či scenáristku filmu „Všetko alebo nič“, ktorý vznikol podľa úspešnej knižnej predlohy z jej pera. Podelila sa so svojimi skúsenosťami, názormi i snami či odhalila aj kúsok zo svojho súkromného života. Zo samotnej spisovateľky vyžarovalo výnimočné množstvo energie, vtipu, ale i sympatická nenútenosť a prirodzenosť.

Zasvätila nás i do svojich plánov do budúcnosti – pracuje na tvorbe novej webovej stránky „uevity.sk“ zameranej na ženské romány, má podpísanú zmluvu s televíziou JOJ na sfilmovanie desiatich evitoviek a predstavila nám aj jej vysnivanú, hoci vie, že asi nereálnu, ideu celoslovenskej siete malých ružových kaviarní s názvom „U Evity“.

Váš román „Všetko alebo nič“ sa stal bestsellerom. Úspešné je aj jeho filmové spracovanie. Na Slovensku a v Čechách film videlo už cez 700-tisíc divákov. V čase, keď našu kultúru výrazne ovplyvňuje zahraničná tvorba, ste dosiahli úžasný úspech. Máte ešte nejaký nesplnený sen, ktorý by ste si chceli splniť?

Nesplnený sen? Nemám. Zatiaľ si všetky tak nejako plním. A v tejto chvíli ani nemám nič, po čom by som tak veľmi túžila, myslím v pracovnej oblasti, že by som o tom rozprávala ako o niečom, po čom chcem siahnuť. Jasné, že mám nejaké veci, ktoré by som chcela robiť alebo ktoré by sa mi páčilo robiť, ale nie je to v tej úrovni sna. Viete, čo by som chcela? Teraz, keď zomrela Věra Špinarová, stále počúvam v aute

jej hit „Jedného dne se vrátíš“ z filmu „Vtedy na západe“... Chcela by som tak vedieť spievať. Predstavujem si, že by som prišla na „Veľká Británia má talent“ a takto to odpálím ako Věra Špinarová a Simon Cowell stlačí ten zlatý gombík a posunie ma do finále. To sú, samozrejme, také hlúposti, ktoré mi prechádzajú mysľou, keď sedím sama v aute a relaxujem. Ináč nemám nič také,

čo by som vnímala ako môj nesplnený sen.

Zvláštnosťou filmu „Všetko alebo nič“ sú 2 verzie ústrednej piesne, ktoré boli vlastne kompromisom. Ak by ste si mali vybrať, ktorá z nich je vášmu srdcu bližšia – verzia v podaní Dary Rolins či Ewy Farny?

Ja by som to nenazvala kompromisom. To bolo tak, že najskôr sme oslovili Darinu. Dostala zadanie, aby tá pesnička bola dravá, aby to nebola balada a aby vyjadrovala takú tú ženskú silu, lebo ona je synonymom ženskej sily, takého ženského náboja. A až potom, tým, že ten projekt bol slovensko-česko-poľský, sme oslovili Ewu Farnu, lebo ona je takým spojovníkom medzi Slovákmi, Čechmi a Poliakmi. Ona potom naspievala baladu, ktorú napísal René Rypar, ktorý robil muziku do celého filmu. Tá Ewina pesnička do toho filmu a k tej scéne patrí presne tak, ako má patriť. A Darčina pesnička, textom a tým výrazom, podtitulkami podčiarkuje presne to, že my ženy sa proste nedáme.

Na svojej facebookovej stránke ste sa fanúšičiek pýtali, ktorú knižku by chceli vidieť sfilmovanú ako ďalšiu. Ak by ste si mohli vybrať vy, ktorá by to bola?

Z mojich knižiek, ktoré som napísala? Buď „Vzťahovú níž“ alebo „Svet mi je dlhý“. Alebo „Maj ma rád“. Asi jednu z tých troch, tie ma najviac bavia.

Venujete sa mnohým aktivitám, okrem starších detí máte aj malé bábätko. Máte vôbec čas na čítanie? Spomínate si na knihu, ktorá vás naposledy chytíla za srdce?

Teraz nemám veľa času na čítanie. A keď čítam, tak si čítam rôzne „prvé príkrmy v živote polročného dieťaťa“, lebo sa do toho musím znovu dostať. Mám odložené knižky, ktoré teraz vychádzajú a o ktorých viem, že sú dobré a chcem si ich určite prečítať. Kupujem si ich na internete, nechám si ich dovieť, mám ich tam na kôpke. V lete plánujeme trošičku väčší oddych, odídeme preč a budem tam niekde sedieť pri bazéne alebo pri mori, alebo proste niekde a budem viac čítať.

V rádiu Expres máte rozhlasovú reláciu „Všetko, čo som vždy chcela vedieť“, istý čas ste účinkovali v TV Markíza v relácii „Adela show“, vydávate magazín „Evita“. Ktoré médium je vám najbližšie a prečo?

Asi rádio, lebo je tam emócia toho okamihu vysloveného slova, ktoré sa nedá vziať späť a tá esencia toho rozhlasového rozhovoru je trošičku iná ako esencia napísaného rozhovoru. Ale mám rada aj tlačené médium ako magazín alebo časopis, pretože k tomu sa dá kedykoľvek vrátiť. Keď rozhlasové vysielanie nezachytíte a nechce sa vám chodiť do archívov, tak to odíde. Ale keď počujem, že v tom a v tom časopise bol naozaj dobrý rozhovor, tak sa k nemu dostanem. A viem si ho prečítať, viem si ho odložiť. Ja si odkladám pekné veci, ktoré sa mi páčia, mám také truhlice po celom dome. Tak to je zase čaro toho tlačeneho textu. Všetko má svoje čaro. Televízia ma baví asi najmenej. Tam je veľký tím ľudí, človek musí nejak vyzeráť, musí si dávať pozor na veľmi veľa iných vnemov a to sústredenie na to vlastné ja, na ten vlastný výkon je také roztrieštené. To ma tak najmenej baví.

Ste absolventkou žurnalistiky na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Ako si s odstupom času spomínate na svoje štúdium? Mali ste už vtedy predstavu, čomu sa chcete v budúcnosti venovať alebo ste sa ešte hľadali?

Patrila som ešte medzi tých ľudí, ktorí študovali žurnalistiku na UK v Bratislave ako jedinú na Slovensku (teraz je už aj v Snine, Michalovciach a úplne všade), a tým pádom tam študovali a dostali sa ľudia, ktorí mali o žurnalistiku vážny záujem, chceli robiť novinárčinu a ktorí sa na to museli pripravovať, lebo zo 430 ľudí zobrali do ročníka 13 študentov. Takže to bola drina aj tie prijímacie pohovory, aj štúdium. Po rádiu som vždy „poškuľovala“. Začala som hneď robiť v Slovenskom rozhlase a potom som prešla do Rock FM rádia, ale tým, že som potom prešla všetkým médiami, hľadala som sa len v tom, ktoré médium sa mi páči najviac. Ale to, že chcem robiť novinárčinu mi bolo jasné a bolo mi jasné, že nechcem robiť politiku. Lebo mňa hrozne štvie, keď niekto klame a ja by som nevedela byť diplomatická. Takže ten lifestyle mi celkom prischol a tam som potom aj ostala.

Ďakujem za rozhovor.
Zara

Rozhovor so zaujímavým človekom

Mala som možnosť vyspovedať skúseného sprievodcu a fotografa Róberta Tarabu, sprevádzajúceho pre ikonickú cestovnú kanceláriu BUBO travel. S vyššie spomínaným, sympaticky a zároveň extrovertne pôsobiacim mladým človekom so svojším zmyslom pre humor, ktorý precestoval značný kus sveta, sa z interview vykl'ul inšpirujúci a plodný rozhovor.

Ako dlho robíš prácu sprievodcu a ako si sa k nej dostal?

Sprevádzam niečo okolo troch rokov a dostal som sa k nej relatívne náhodou. S kamarátom sme chceli ísť na Island fotiť a rozhodli sme sa ísť na dvojtyždňovú

„expedičku“ cez BUBO. Tam som sa zoznámil so sprievodkyňou a následne aj s ďalšími sprievodcami, ktorí ma s referenciou, že sa podľa nich na túto prácu veľmi hodím, navrhli nadriadeným. Pohovor už bol viac-menej formálny, v priebehu troch dní som však musel zvážiť a prehodnotiť svoj dovtedajší život. Rozhodol som sa, že dám výpoveď v práci a už vo výpovednej lehote som sprevádzal prvý zájazd.

Aká bola najzaujímavejšia požiadavka, akú od teba klient žiadal?

Požiadavky klientov sú rôzne, ale za menšiu kuriozitu možno považovať, keď sa stane, že na zájazd príde starší manželský pár, ktorý má jedinú požiadavku – zaistiť oddelené lôžka v izbe. Dokonca sa mi stalo, že si vymenili izbu, keďže som mal dve oddelené postele a oni jednu manželskú a izby sa už nedali prebookovať.

Aký bol tvoj najsilnejší pozitívny a negatívny zážitok z ciest?

Začnime pozitívnymi zážitkami – boli to momenty, napríklad na safari v Botswane, kde sme po objavení slonieho stáda v otvorenom džipe zastali uprostred cesty, vypli motor a s padnutými sánkami a rešpektom pozorovali, ako oproti nám stoja tieto zvieratá. Je to neskutočný pocit, keď sa pozeráte na vzdialenosť 2 - 3 metrov slonovi priamo do očí. Ďalej zbožňujem stretnutia s domorodými kmeňmi a kultúrami, ktoré žijú tradičným spôsobom života a jediné, čo skutočne majú je rodina, nepoznajú peniaze a tým pádom majú úplne odlišné hodnoty. Rozprávať sa s nimi je skrátka zážitok. A do tretice – silný bol pocit, keď som stál na aktívnom vulkáne Mt. Yasur na Vanuatu, predom mnou tryskala láva a cítil som tlakové vlny zo sopky.

Vyslovene negatívne zážitky nemám, niektoré sú iba ťažšie zvládnuteľné (smiech). K takýmto určite patrí zážitok z Nového Zélandu, kde nás so skupinou zastihlo zemetrasenie, necelých 50 km od epicentra, 5 minút po polnoci so silou 7,8 stupňa na Richterovej stupnici. Ostali sme uviaznutí na tri dni v mestečku, z ktorého nás následne evakuovala vojenská loď, takisto starostlivosť Červeného kríža bola zaujímavá skúsenosť. Vtedy mi v istých chvíľach bolo ťažko na srdci, práca sprievodcu je v tomto smere dosť stresujúca, keďže ste zodpovedný za celú skupinu.

Najzvláštnejšie jedlo, aké si kedy jedol?

Zaujímavé bolo na Islande ochutnať tradičné jedlo Hákarl. Ide o žraloka, ktorý obsahuje veľa močoviny, tým pádom je mäso nepožiteľné až do momentu, kým sa nezakope pod zem. Tu sa nechá hniť – fermentovať a týmto spôsobom sa z neho uvoľnia jedovaté látky, stáva sa jedlým. Následne sa suší, krája na kocky a podáva sa s aromatickou islandskou rascovou pálenkou pomenovanou podľa epidémie čierneho moru (aj tak chutí). Za zmienku tiež stoja húsenice Mopana z Afriky, ktoré sa podávajú so šalátom a avokádom, keby som to mal k niečomu prirovnať – chutí to úplne ako naše oškvarky.

Študoval si cestovný ruch alebo oblasť zameranú na turizmus a cestovanie?

Nie, študoval som v rámci chémie automatizáciu. Väčšina kolegov, ktorí robia túto prácu, neštudovali cestovný ruch, cestovanie je ich vášeň a taktiež majú danú schopnosť práce s ľuďmi. A pevné nervy.

Vymenil by si prácu sprievodcu za obyčajný život?

Raz určite áno. Cestovať budem, spoznávanie kútov sveta je droga, preto robím aj túto prácu. Ale keďže ste väčšinu roka (okolo 250 dní) mimo domu, partnera, rodiny, priateľov, osobný život tým dosť trpí a je to náročné. Momentálne je to full-time job, v budúcnosti sa to však bude meniť v závislosti od vecí, ktoré ma v živote stretnú. Ale do „kanclu“ medzi štyri steny ma už nedostane nikto (smiech).

Ktorá je tvoja obľúbená destinácia a ktorú by si ešte chcel vidieť?

Obľúbená destinácia – hneď mi napadne sever. Milujem Island, taktiež Nórske fjordy. Rád sa vraciam do Afriky, na Nový Zéland, avšak je toho oveľa viac. Kam by som chcel ísť – tu by som rád spomenul ostrov Papua Nová Guinea, ľudozrúti, kultúra absolútne odlišná od čohokoľvek, čo poznáme. K ďalším snom patrí pozorovanie goríl v Kongu, Irán, národné parky Patagónie a najbližší sen, ktorý si idem splniť na budúci týždeň, je Bhután.

**Ďakujem za rozhovor.
Karolína Chodáková, sexta**

Rande pred zborovňou...

V tomto čísle vám predstavíme p. prof. Mgr. Danku Knutovú, ktorá vyštudovala slovenský jazyk a literatúru – anglický jazyk a na našej škole učí angličtinu. Je vedúcou predmetovej komisie anglického jazyka a triednou profesorkou prímý, ktorú vám predstavujeme v rubrike Pohl'ad do zrkadla.

Prečo ste sa rozhodli stať učiteľ'kou?

Pochádzam z učiteľ'ského prostredia, takže nejako prirodzene som sa rozhodla pre toto štúdium.

Čím by ste boli, ak by ste neboli učiteľ'kou?

Asi by som sa venovala i designu.

Prečo ste si vybrali štúdium angličtiny a slovenčiny? Rozmýšľali ste aj nad inými predmetmi?

Slovenčina bola mojím obľúbeným predmetom. Veľa som recitovala, chodila na všetky recitačné súťaže, bola som členkou divadelného krúžku a písala som do školského časopisu. Angličtina sa v tom čase nevyučovala tak intenzívne ako je tomu dnes, ale pri výbere druhého predmetu som ani nad iným ďalším nerozmýšľala.

Ktoré predmety ste v škole obľubovali najmenej?

Najmenej som obľubovala matematiku, fyziku a chémiu. Toto boli jednoducho predmety, ktorým som nikdy nerozumela, nech som robila čokoľvek.

Čo by ste odporučili žiakom, ktorým robí problém angličtina?

Na každého platí asi iné. Určite je potrebné sa tomu venovať viac a možno príjemnejšou formou vo voľnom čase, ako čítaním, počúvaním hudby atď. Niekomu pomôže pobyť v zahraničí, kde je nútený komunikovať a aj rozmýšľať v angličtine.

Čomu sa najradšej venujete vo voľnom čase?

Celý svoj voľný čas venujem rodine. Ale ak ho mám naozaj len pre seba, idem sa prejsť, zacvičiť si a počúvam hudbu.

Máte nejaký obľúbený film, seriál, knihu či hudobnú skupinu?

Tých obľúbených filmov je viac, ale taký možno naj je pre mňa Dirty Dancing a seriál - Big Bang Theory. Z hudby počúvam snád' všetko, od folklóru, ktorý ma vie stále dojať až po rock, funkcie, pop, rap...

Ktoré jedlo je vašim obľúbeným?

Mám veľmi rada stredomorskú a kvalitnú ázijskú kuchyňu.

Určite si mnohí žiaci všimli, že máte radi humor. Čo vás zaručene rozosmeje?

Stále ma vie rozosmiať môj mladší syn a tento rok je to určite moja trieda prima a v neposlednom rade aj kvarta a kvinta.

Dokázali by ste si predstaviť vyučovanie na tejto škole bez kvinty?

Smiech... Určite nie. Kvinta je súčasťou môjho školského života už piaty rok, už sa navzájom veľmi dobre poznáme a celkom si aj rozumieme.

Získajú podľa vás naši hokejisti ešte niekedy zlato na majstrovstvách sveta?

Šanca tu stále je. Veď nič nedokáže náš národ spojiť tak, ako je fandenie a povzbudzovanie nášho tímu na týchto majstrovstvách.

Ak by ste sa nenarodili na Slovensku, v ktorej krajine by ste chceli žiť?

Počas štúdia na vysokej škole som strávila rok na študijno-pracovnom pobyte v Anglicku. Bola to úžasná skúsenosť, ale naozaj si neviem predstaviť svoj život niekde inde.

Máte nejaké obľúbené motto?

Páči sa mi, čo raz vo svojich rozhovoroch povedal slovenský psychológ Ivan Štúr. Netreba veľmi vychovávať, treba pekne žiť, dieťa sa pridá.

Bez čoho by ste si nedokázali predstaviť život?

Bez lásky k svojej rodine, priateľom a práci.

Máte niečo, čo by ste radi odkázali našim študentom?

Nech nezabúdajú na seba pracovať, vzdelávať sa a byť dobrými ľuďmi.

**Ďakujem za rozhovor.
Jakub Kolembus, kvinta**

Zamyslenia

Ako naháňame exotiku namiesto pôžitku z poctivej chuti domova

nápisala **Nina Bučková**, kvinta

Zamysleli ste sa niekedy nad cestou, ktorú precestovalo to voňavučné, lesknúce sa mango s červenými líčkami ležiace na pultoch maloobchodných sietí na Slovensku?

Nejedna ľudská bytosť také diaľky nezahliadne za celý život. Človek vníma cestu ako vyčerpávajúcu a únavnú, napriek komfortným interiérom dopravných prostriedkov. Modernizácia spríjemňuje hodiny strávené presunom, cestovanie však stále zostáva synonymom stresujúcich situácií. Doba strávená na sedadlách všetkých možných dopravných prostriedkov neoberá o energiu len človeka. Aj zvieratá a rastliny sú živými bytosťami. Desaťtisíce kilometrov pre nich predstavujú rovnakú záťaž ako pre človeka. Človeka po noci v lietadle naštartuje štedrá dávka spánku. A čo vyžaduje pre svoju sviežosť, aj po plavbe Atlantickým oceánom, to (možno) sladučké mango, ktoré práve držíte v ruke a rozmyšľate nad jeho kúpou?

Ibalgín, tabletky na spanie a pilulky obohatené o vitamín C, možno rovnako penicilín alebo radšej všetko naraz. Chemický priemysel nám vie byť nápomocným v prípade horúčky či prebdenej noci, jeho produkty by nemali však byť každodennou súčasťou našej stravy. Inak riskujeme fatálne následky. Primárnu zložku príjmu živín toho krásneho manga tvoria produkty chemického priemyslu. A na čom stojí chemický priemysel? Áno, presne tak, síra a ropa. Aké chutné, však? Stále sa vám zbiehajú slinky po sladučkej chuti manga a jeho bračekom? Možno pôvodom červených líčok zdobiacich toto exotické ovocie nie je každodenné vyhrievanie sa na slniečku, ale výkonné infražiarče. Pobyt na vzduchu osvieži myseľ, ale tá rastlina svoju púť svetom strávi v skleníku alebo v chladiarenskom boxe na palube trajektu.

Kde má získať krásu a chuť? Preto je stále lotériou, či to mango vo vašom nákupnom vozíku, aj napriek mäkkosti a červeným líčkam, nie je len vlákňitou hmotou. Nehovoriac o pracovných silách zabezpečujúcich dodávky exotiky do celého sveta. Kým si my pochuťujeme na chuti tropického sveta v pohodlí domova, obyvateľ rozvojovej krajiny v latinskej Amerike práve z posledných síl pracuje na mangovníkových plantážach. Kým sa my sťažujeme na veľa práce, málo peňazí a žiadne odmeny, roľníkovi v strednej Afrike mzda ledva stačí na vyžitie a bonusom je len rakovina pľúc spôsobená pravidelnou prácou v chemickom smogu.

Možno sa vaša obľúbená youtuberka alebo speváčka z raja na Zemi zvaného Kalifornia, dennodenne rozplýva na svojom profile zázračnými účinkami manga, ananásu, kaki, marakuje, dragon fruit alebo liči. Vraj, pleťová maska z čerstvého manga zaručuje pokožku hebkú ako broskyňa a ak mesiac každý deň skonzumujete celý ananás, schudnete desať kí! Liči a acai sú nové superovocie, všetci povinne kupujeme! Byť super trendy znamená mať na raňajky misku tropických plodov, ktorá nás stála desať eur. Gratulujem, vaše módne raňajky prispeli k rastu ozónovej diery, podporili výrobcu pesticídov a možno sa postarali o nové pracovné miesta plné utrpenia pre malých otrokov. A schudla akurát vaša peňaženka. Čakajúc pred

pokladňou stojí za to zamyslieť sa, či nie je lepšou voľbou jablčko od lokálneho pestovateľa. Týmto spôsobom podporíme domácu ekonomiku, zvolíme ekologickú cestu a šľavňatosť kvality a sladkosť domova je zaručená. Alebo jednoducho navštívime starú mamu a zahryzneme sa do najšľavňatejšej a najvoňavejšej broskyne na svete.

Iný pohľad na svet

Významné literárne autorky s bipolárnou poruchou

nápisala Gemini, septima

Určite ste sa už stretli s aspoň jednou knihou, básňou, veršom či obyčajnou vetou, ktorá vás donútila nejakým spôsobom sa zamyslieť, s ktorou ste sa dokázali stotožniť alebo vo vás vyvolala nejakú emóciu. Poznáme stovky spisovateľov, ktorí prostredníctvom obyčajných slov zmenili celé generácie. Umeľcov, ktorí jednou jedinou vetou dokážu tak presne opísať emócie, ktoré všetci dôverne poznáme. A práve vďaka týmto autorom máme konečne pocit, že nám niekto rozumie. V čom spočíva dar, ktorý umožňuje týmto ľuďom písať a kombinovať slová tak, že ich prostredníctvom dokážu preniknúť až do hĺbky ľudskej duše a opísať aj jednoduché každodenné udalosti, ktoré prežíva každý z nás tak, že sa nám navždy vryjú do pamäti a máme pocit, že našimi najvernejšími priateľmi sú práve myšlienky skryté vo vetách citátov a kníh?

Najspoľahlivejší spôsob ako preniknúť do človeka je skrz emócie a to hlavne cez tie negatívne. A práve to môže byť jeden z dôvodov, prečo autori, ktorí čerpajú zo svojho vlastného nešťastia a smútku a bolesť predstavuje ich hlavnú múzu, dokážu skutočnosť a život popísať takým spôsobom, ktorí svojou jednoduchosťou, ale zároveň výstižnosťou osloví množstvo čitateľov. Ak sa na svet pozeráme očami namiesto srdca a do svojho pohľadu nevypustíme žiadne city, nič pre nás nikdy nebude zvláštne a jedinečné. A práve tento iný pohľad založený na citoch je jedným z darov, ktorými oplývali autorky Virginia Woolfová a Sylvia Plathová.

Pohľad na svet obidvoch týchto a mnohých iných autoriek bol emočne veľmi poznačený a jedinečný aj kvôli tomu, že trpeli silnými depresiami a bipolárnou poruchou. Toto chronické ochorenie sa prejavuje výkyvmi nálad, pričom sa striedajú depresívne stavy so stavmi mánie, pre ktorú je typická euforickosť, prehnaná sebadôvera, znížená potreba spánku, nezodpovednosť. Stavy mánie zvyčajne trvajú dlhšie ako týždne a hyperaktivita, ktorá ich sprevádza, často prerastá až do agresívneho správania. Práve počas týchto stavov dokázali autorky vytvoriť svoje najznámejšie diela, ktoré sú aj po rokoch pre čitateľov stále aktuálne a zaujímavé. A to hlavne preto, že problémy, ktoré patria do života, opisujú bez akýchkoľvek zábran, spôsobom, ktorý dokonale vystihuje pocity, ktoré pri týchto problémoch prežívame.

Virginia Woolfová bola anglickou spisovateľkou, esejistkou a vášnivou feministkou, žijúcou na prelome 19-teho a 20-teho storočia. Psychické problémy začala mať už ako dieťa, potom čo bola vo svojich 6-rokoch zneužitá svojimi nevlastnými bratmi. Prvýkrát padla na úplné dno po smrti matky, neskôr ju opustili aj otec a brat, čo psychicky nevydržala a následne sa pokúsila o samovraždu. Dokázala sa však opäť postaviť na nohy a lásku, a životnú silu našla práve v písaní. S manželom Leonardom Woolfom dokonca založili nakladateľstvo Hogarth Press. Preslávila sa románmi Pani

Dallowayová, K majáku a Vlvy, ktoré čitateľovi približujú ženské vnútro. Okrem románov napísala viac ako 500 esejí, ktoré boli feministicky ladené a rozoberali tiež problémy, s ktorými sa stretávajú ženy ako spisovateľky. Vo svojich dielach experimentovala s psychologickými motívmi a pokúšala sa o rôzne inovácie anglického jazyka. Bojovala za ženské práva a tvrdila, že ženy majú rovnaký nárok na kvalitné vzdelanie ako muži. Napriek jej životnej sile a odhodlaniu ju neustále sprevádzala depresia a v roku 1941 počas svetovej vojny na ňu doľahla kríza, ktorú už neustála a spáchala samovraždu, utopila sa v rieke Ouse.

Sylvia Plathová sa narodila v 30-tych rokoch 20.storočia v Amerike a písala hlavne poéziu, novely, ale aj poviedky. Ako 8-ročnej jej umrel otec, táto strata ju nesmierne zasiahla a neustále sa k nej vracala vo svojich básňach, spomínala ho ako muža, ktorí odišiel z jej života. Napriek svojej emočnej nestabilite bola veľmi ambiciózná a talentovaná, na vysokej škole sa venovala viac ako siedmym predmetom. Získala prospechové štúdium a odišla študovať na Cambridge, kde sa zoznámila so svojim mužom Tedom Hughesom. V roku 1952 sa prvýkrát pokúsila o samovraždu. Kvôli svojim problémom strávila nejaký čas aj na psychiatrickej liečebni, kde podstúpila liečbu elektrošokmi. Potom čo opustila muža, ktorý ju podvádzal, nastalo jej najtemnejšie obdobie, ktoré sa stalo zároveň aj tým najkreatívnejším. Denne napísala niekoľko básní, v tomto čase tiež vznikla väčšina zbierky Ariel a bolo vydané aj jej čiastočne autobiografické dielo Pod skleneným zvonom, ktoré ju celosvetovo preslávilo. Za svoju tvorbu získala dokonca aj Pulitzerovu cenu. Rok na to, bohužiaľ, už nedokázala zvládzať boj so smútkom a depresiou a otráвила sa plynom.

Obe tieto autorky boli veľmi talentované a rozhladené vo viacerých oblastiach, ako študentky sa venovali rôznym predmetom a svoje záujmy a schopnosti rozvíjali už od skorého veku. Písali hlavne intímne a subjektívne diela, v ktorých sa venovali ženskému vnútru a pocitom, ktoré sprevádzajú život každej z nás. Ich život nebol ani zďaleka ľahký, ale aj napriek svojim démonom sa snažili najlepšie ako vedeli, bojovali a vytvorili diela, ktoré ovplyvňujú mnohé ženy dodnes a verím, že aj vždy budú. V súvislosti s ich tvorbou a inšpiráciou, ktorú čerpali z netradičných miest, vznikol aj pojem „The Sylvia Plath Effect“, ktorým sa označuje spojenie medzi kreativitou a mentálnou poruchou u ženských spisovateliek. Ich snahy a talent nám pripomínajú, že dokonca aj z negatívnych vecí v našom živote môžeme vytvoriť niečo krásne a pozitívne a hlavne nás inšpirujú k tomu, aby sme pomáhali druhým a neodsudzovali nič, čo sa nám zdá byť iné.

11 dôvodov prečo napísať prácu...

napísala **Nina Bučková**, kvinta

Možno to nazvať **generálka pred univerzitou**. Často je najväčším postrachom vysokoškóľakov tvorba bakalárskej práce. Pokiaľ si to vyskúšate ešte počas strednej školy, zaistíte si atraktívnu pozíciu o krok pred zelenáčmi, ktorých premiéra v tejto situácii ešte len čaká. Pozícia skúsenejšieho pred neskusenými spolužiakmi zminimalizuje skľučujúce pocity pred blížiacim sa termínom odovzdania a utíši štekliace motýle v žalúdku pred obhajobou.

Improve your English. Prvý krokom je hľadanie literatúry. Objektívnej a odbornej literatúry, na Wikipédii zabudnite. Po podrobnom preštudovaní ponuky Google Študovne k danej problematike pravdepodobne dospejete k názoru, že ste sa ocitli v slepej uličke. Ako mám pokračovať, keď nemám dost informácií? Čo si budeme nahovárať; ponuka literatúry v slovenčine je úbohá a jediná možnosť je obrátiť sa na zahraničné zdroje. A v podstate zabijete dve (alebo aj tri) muchy jednou ranou; prijímate informácie v súvislosti s danou problematikou, zlepšujete sa v cudzom jazyku, ... a v zozname použitej literatúry vyzerajú zahraničné zdroje oveľa lepšie ako domáce.

Odborné termíny už viac nebudú postrachom – je celkom prirodzené, že v prvom momente, keď sa pustíte do čítania vedeckého článku, sa akosi neviete sústrediť. Oči utekajú pomedzi riadkami, prečítali ste pol strany, ale netušíte o čom. Akoby text nebol písaný materinským jazykom, ale po latinsky. Po preštudovaní niekoľkých textov sa však odborné termíny v slovnej zásobe začnú usádzať a stanú sa bežnou súčasťou vášho slovníka, ... potom zostáva už len ohurovať slovenčínárku

Práca vás rozhodne naučí **múdremu vyjadrovaniu**. Najskôr sa zdá, že „však sa vyjadrujem a lá materská škôlka“, najmä ak to porovnáam s odbornou literatúrou. Študovanie vedeckých článkov sa však výrazne prejaví na písomnom (aj ústnom) prejave, ktorý sa postupne stane vašou pychou.

Kopa nových vedomostí sa nakopí bez toho aby si to váš mozog uvedomil. Zabudnite na biffovanie – to nikam nevedie, tu ide o reálne vedomosti – tie nestratíte z večera do rána. Informácie prijmete, spracujete a v živej pôde mozgových buniek sa zakorenia ako strom, budú sa rozkonárovať a prinášať svoje ovocie.

Rozvoj kritického myslenia je niečo, čo školský systém na Slovensku akosi podceňuje. Moderný svet vyžaduje kreatívnych ľudí, otvorených novým možnostiam a nápadom, schopných riešiť problémy, vytvoriť svoj názor a diplomaticky ho vyjadriť. Písať prácu znamená analyzovať problém, identifikovať nedostatky a nájsť cestu vedúcu k ich odstráneniu. Je to o hľadaní niekedy nečakaných súvislostí, ktoré napomôžu ďalšiemu výskumu.

Každý, kto sa do niečoho takéhoto pustí, má zaručený **obdiv okolia**. Úprimné slová chvály a uznania zatienia možné nezhody minulosti či škripajúce výsledky v iných oblastiach.

Nové zručnosti v Exceli – to sa týka predovšetkým nešťastníkov s technickými zručnosťami konzervatívnej penzistky z domova sociálnych služieb (ako napríklad ja). Doteraz moje využívanie Excelu začínalo a končilo na hodinách informatiky (až 2-krát za rok!) a bolo doslova tragické. Teraz to chcelo spracovať hromady databáz, tabuliek, jedno upraviť, čo to vymazať a vytvoriť grafy (+ 5-krát ich prerobiť), a to všetko sa na mojich technických zručnostiach patrične prejavilo.

Koniec zbabelosti a strachu z vystupovania! Poznáam kopu ľudí, ktorí majú trému pred vystupovaním či prezentovaním. Donedávna aj mňa zožieral stres pred vystupovaním pred ľuďmi (a keď mám ešte k tomu rozprávať!) a nedokázala som predstaviť nejaké obhajoby. Teraz však stojíte pred pár ľuďmi, pred veľkou príležitosťou zvyknúť si na to alebo dokonca si to užívať.

Pri troche šťastia sa nájdete vo svojom fachu. Najväčšie šťastie je, ak sa pustíte do témy, ktorá vás nadchne. Zažijete nefalšovaný flow a možno nájdete cestu

k pocitu naplnenia, ktorý vám poskytne práca v správnom odbore.

Úžasný pocit kompetentnosti. V prvom rade ide o subjektívne pocity hrejúce pri duši. Pociť dokonalého pochopenia javu patrí k najväčším pôžitkom. Pochopenie vedie k ďalšiemu výskumu problematiky, využitiu súvislostí pri riešení nových problémov a možnému zvyšovaniu povedomia verejnosti. To, že naše reálne kompetencie dokážu posunúť ľudstvo aspoň o krôčik ďalej.

+ nakoľko účasť v kategóriách venovaných písaniu prác nie je veľmi vysoká, každý má vysokú šancu postúpiť do celoštátneho kola = trojdňový výlet

Prednáška o ľudských právach

napísal Mário Oleš v spolupráci s Karolínou Chobotovou, 3.A

„Náš boj za slobodu a spravodlivosť bol kolektívnym úsilím. Vytvorenie lepšieho sveta pre všetkých, ktorí doň patria, je len vo vašich rukách.“ – Nelson Mandela

Žijeme v dobe, ktorá často ignoruje pojmy ako sloboda, rovnosť, spravodlivosť, nediskriminácia či ľudská dôstojnosť. Všetko toto spadá do oblasti ľudských práv, ktoré sú dennodenne úmyselne či nevedomky porušované tisíckami ľudí. Jednou z možností, ako posilniť postavenie ľudských práv a ich dodržiavanie, je práca s mladými ľuďmi na túto tému prostredníctvom voľnočasových aktivít.

A aj my študenti 3.A, septimy a tercie sme mali možnosť zúčastniť sa 31. januára 2017 vzdelávacej prednášky o ľudských právach. O rozšírenie našich vedomostí na túto tému sa postarali odborníci z organizácie Slovenské národné stredisko pre ľudské práva, ktorej úlohou je zhromažďovať a šíriť informácie v tejto oblasti.

Prednáška prebiehala interaktívne Sokratovskou metódou - teda formou otázok a odpovedí a vďaka tomu sme aj my študenti dostali priestor na vyslovenie vlastného názoru a hľadania odpovedí v nás samých za účelom rozšírenia vedomostí o diskriminácii, dôsledkoch holokaustu, právach dieťaťa, rodovej rovnosti, xenofóbie či šíriacom sa extrémizme. Dvojhodinová prednáška bola zakončená hrou s prekvapujúcim poučením – všetky ľudské práva sú si rovnocenné a každé jedno je potrebné k tomu, aby sme mohli dôstojne žiť.

Mňa osobne predovšetkým zaujali témy holokaust a extrémizmus. Z môjho pohľadu mladého študenta je hlavne v dnešnej dobe veľmi dôležité, aby mladistvým v tomto štáte boli podávané objektívne informácie o danej problematike, pretože práve my – nezrelí, neskúsení, ľahko ovplyvniteľní ľudia sa často necháme nachytať rôznymi dezinformáciami šíriacimi sa po sociálnych sieťach obrovskou rýchlosťou. A ako hovorí jedno príslovie: „Stokrát opakovaná lož sa stane pravdou“. To neskôr smeruje k podpore hnutí, ktorých predstavitelia nemajú problém s popieraním holokaustu alebo obdivovaním a glorifikovaním režimu a jeho predstaviteľov v Nemecku v rokoch 1933 – 1945.

Tiež dokážu otvorene hovoriť aj o potláčaní základných ľudských práv a slobôd niektorých národnostných menšín a etnických skupín. A priestor na šírenie týchto nemravností sa im dostal aj vďaka niektorým neznalým prvotlíčom. Pretože nejednému zrejme stačí, ak niekto poukáže na daný problém, ktorý tu reálne existuje, ale neponúkne žiadne objektívne riešenie.

Z prednášky som si zobral skutočne veľa. Dúfam a verím, že mnohým študentom otvorila oči, pretože sme len krôčik od toho, aby sa naše deti tak, ako sa my teraz učíme o hneďdých košeliach, učili na hodinách dejepisu o zelených tričkách a mikinách.

(Ne)Kultúra

Literatúra ovládla noc

napísal **Andrej Rondoš**, septima

Dňa 10. 5. 2017 sa (ne)obyčajné miesta v Senci stali centrom pre predčítateľov súčasnej európskej literatúry. Ako každý rok v každej európskej krajine zapojenej do projektu Noci literatúry sa v predvečer obrovského veľtrhu v Prahe predčítava na rôznych, nezvyčajných a neznámych miestach.

Cieľom tohto projektu je snaha ukázať obyvateľom miest v Európe príbehy skryté za budovami, priestormi, v ktorých herci či inak známe osobnosti predčítavajú občanom.

V našom malom mestečku sa ročník 2017 otvoril v Kaplnke Najsvätejšej Trojice, kde čítal Štefan Bučko. Všetkých päť stanovísk završila Katarína Šafaříková v novootvorenej vínnej pivnici Jungperg 1632. Tento rok sme mohli po prvýkrát vstúpiť do barokového hostinca „U zlatého gryfa“, ktorý je v štádiu rekonštrukcie. Zážitkom bolo určite sledovať aj Ágnes Bárdos, Moniku Macháčkovú či Dávida Hartla. O organizáciu jednotlivých miest čítania sa postarali dobrovoľníci zo seneckých škôl: Gymnázium A. Bernoláka, ZŠ Tajovského a ZŠ Mlynská.

Literatúra má obrovskú moc a už teraz sa tešíme na nasledujúci ročník.

To sú mená dobrovoľníkov GAB-u, ktorí pomáhali s organizáciou akcie. Ďakujeme.

Kvinta:

Diana Michaličová, Sofia Fedorová, Zuzana Lahová, Petra Masárová, Nina Hečková

Septima:

Andrej Rondoš, Norbert Barkol, Katarína Čačíková, Gabriela Horáková, Diana Buntajová, Lenka Alapová, Dominika Györiová

Divadelný festival vo "V klube"

nápísala **Veronika Vöröšová**, 2.A

Študenti 2.A triedy v doprovoде Mgr. Alžbety Durayovej a Mgr. Emílie Šupalovej navštívili bratislavský "V klub" počas marcového divadelného festivalu. Predstavenie Sklenený zverinec (Glass Menagerie) z pera svetoznámeho amerického dramatika Tennessee Williamsa bolo celé hrané v anglickom jazyku. Herci z maďarského divadla "Theatre on the roof" dokázali svoje kvality. Naši žiaci mali príležitosť vidieť hru, ktorá v sebe niesla nielen smútok a problémy dysfunkčnej rodiny, ale i smiech a čierny humor ukrytý v každodenných situáciách. „Sklenený zverinec“ je dojímavý príbeh matky a jej dvoch detí. Jedno z nich, dcéra Laura, trpí autizmom. Amanda Wingfieldová si odmieta pripustiť možnosť, že s jej dcérou niečo nie je v poriadku. To je hlavný dôvod, prečo zväzda nikdy sa nekončiaci boj so životom o naplnenie jej predstáv o láske, šťastí a pochopení. Pre seba a svoje deti chce len to najlepšie. Nanešťastie si nevedomuje, že svojou prehnanou snahou svoje deti ničí. Tom Whingfield má problém, v práci sa mu nedarí, cíti, že jeho básnická duša potrebuje preskúmať svet. Bohužiaľ, život s jeho hyperaktívnou matkou a postihnutou sestrou nie je taký jednoduchý. Otec rodinu už pred rokmi opustil, a preto cíti povinnosť zostať pri rodine, aj keď sa s tým nevyrovnáva ľahko. Akú takú útechu nachádza v marihuane. Tvrdohlavá matka sa rozhodne vydať svoju dcéru, avšak vzhľadom na Laurino ochorenie je to viac ako ťažká úloha. Sťažuje jej to i fakt, že Laura o žiadneho nápadníka nestojí, pretože sa pre svoju odlišnosť od okolia považuje za menejcennú v očiach iných. Príbeh sa končí sa zaujímavým zvratom poukazujúcim na silu rodiny.

Všetkých nás na začiatku premkli obavy z toho, že strávime dve hodiny pozerajúc sa na tri postavy v bielom s tvárou špinavou od múky, ktoré trpia veľkými psychickými problémami. Hra začala ticho a nudne. Po dvadsiatich minútach však výkony hercov z začali pútať pozornosť unudeného publika. Dej sa postupne rozvíjal a zamotával, postavy začali odhaľovať svoje temnejšie stránky. Každý uprene hľadel pred seba v očakávaní toho, čo bude nasledovať. Záver nabral rýchly spád a rozuzlenie (alebo ešte väčšie zamotanie?) stálo za to. Z "V klubu" sme odchádzali s entuzi-

azmom a novými perspektívou.

Tennessee Williams

Jeden z najväčších amerických dramatikov celého 20. storočia. Vlastným menom Thomas Lanier Williams. Meno Tennessee Williams začal používať po tom, ako doštudoval žurnalistiku a presťahoval sa do Los Angeles. Od roku 1947 je držiteľom Pulitzerovej ceny. Vo svojich hrách čerpal námety poväčšinou zo svojho detstva.

Malý princ v Divadle Jána Palárika v Trnave

napísali: **Dominika Polgárová, Tereza Pienčáková, Lenka Šemrincová**, sekunda

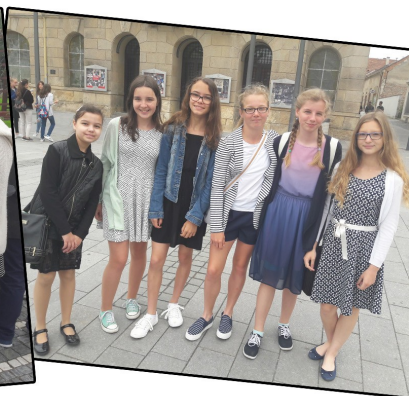
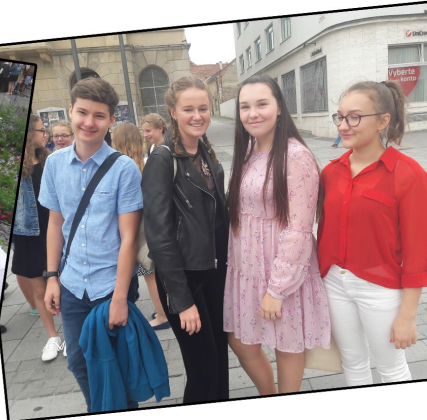

Tento deň mal slávnostný nádych, bol niečím výnimočný. V laviciach sedeli dievčatá odeté sťa víly a chalani vyobliekaní ako džentlmeni z čiernobieleho filmu. Vychystaní a plní očakávania sme nedočkavo podupkávali, čakajúc na prichádzajúci autobus. Keď už sme všetci sedeli na svojich miestach bez štrajkujúcich pásov, autobus vyrazil na očakávanú cestu do Trnavy. Z každej strany bolo počuť hlasy zlievajúce sa do veselej vravy žiakov. Čas bežal rýchlejšie než sme čakali a o krátku chvíľu sme vystúpili pri centre Trnavy. Prechádzajúc alejou sme sa kochali krásou stromov, ktoré nad nami tíško štrikovali prikrývku z ich listov ťahajúcich sa k sivej cukrovej vate. No tento obraz razom odletel s pofukujúcim vetrikom a vystriedal ho ešte krajší.

Prišli sme na očarujúce námestie. Kostol, farebné domy i divadlo vytvárali úžasný pohľad a napriek počasiu nás príjemne hrialo pri duši. Kráčajúc po červenom koberci sme sa ocitli na balkóne divadla s pocitom vznešenosti. Pri zhasínajúcich svetlách bolo cítiť chvíľu napätia a nedočkavosti zo začiatku umeleckého zážitku. Pred nami sa objavila scenéria púšte a vedľajšie postavy, ktoré spievali a vytvárali ozveny. Všetky miesta, ktoré Malý princ navštívil, boli čo najpresnejšie znázornené podľa ilustrácií A. de Saint-Exupéryho. Pyšná ruža na jeho planéte, kráľ na vysokánskom tróne, planétka, na ktorej veľmi rýchlo ubiehal deň i noc či obrovské vrchy na Zemi. Úžasné boli taktiež efekty znázorňujúce púštnu búrku, presun z jednej planétky na druhú, hviezdy blikajúce na oblohe ako svetlušky v záhrade.

Počas prestávky sa niektorí z nás išli pozrieť do zrkadlovej sály, ktorá bola doslova obložená vyleštenými zrkadlami sťa diamant. Všade navôkol bolo vidieť lesk a odrazy postáv, v zrkadlách obrovských ako vstupná brána zdobená drevenými rámami plnými všakovakých vzorov. To však nebolo jediné, čo nám vyrazilo dych. Zrazu sme z okna v neobvyklej sieni zazreli krásny výhľad na námestie. Bolo úžasné vidieť toľkú krásu z jedného miesta. Bohužiaľ, naše krásou udivené tváre prerušil hlas ohlasujúci pokračovanie predstavenia a my sme sa museli vrátiť späť na svoje miesta. Po začatí druhej polovice predstavenia na pódium pricupitala líška stvárnená dvomi hercami, ktorí vytvárali dokonalé zosúladenie jej pohybov. Z výkonu hercov bolo cítiť mnoho stráveného času a námahy. Aj stvárnienie Malého princa bolo takmer

presné. Báбка v modrom oblečení, s dlhým plášťom dotýkajúcim sa podlahy a bledá, nežná tvárička. Jediné čo nám viacerým trochu chýbalo, boli jeho zlatisté vlásky, ktoré báбка Malého princa nemala, no napriek tomu vystúpenie všetci ocenili búrlivým potleskom a herci sa museli niekoľkokrát vrátiť na javisko.

prechádzke sme nasadli do autobusu a povedali Trnave zbohom. Cestou sme sa smiali a rozprávali. Ani sme sa nenazdali a akoby švihnutím čarovného prútika sme sa ocitli v Senci. Neskôr sme sa rozpáchli ako mravce a išli domov. Z tohto divadla si každý odniesol skvelé zážitky a dúfame, že nás pani profesorky zoberú aj na budúce.

Kým nacionalista zakikiríka

napísala **Rebeca Vašková**, kvinta

Pokiaľ sa ako študent povinne ocitnete v dome kultúry bez sprievodu slov typu „drogy, alkohol, cigarety“, mohli by ste hovoriť o zmene. Koniec koncov, po tej dnes mladí ľudia túžia. Nasvedčujú tomu hlavne výsledky minuloročných parlamentných volieb. Som vari jediná, kto sa z nárastu sympatizantov s extrémizmom, ešte stále spamätáva?

K týmto zmenám, okrem iného, vo veľkej miere prispel nacionalizmus. Ten sa ani po roku 1993 na odchod z územia už Slovenskej republiky neodhodlal, naopak, jeho figurovanie v školských učebniciach sa ešte väčšmi upevnilo. Zatiaľ, čo básne na počesť „našich národovcov“ trvajú bezmála celé hodiny, na preskúmanie druhej strany mince sa dostatok času nikdy nenašlo. A som vari jediná, ktorá z výberu pôvodnej slovenskej literatúry zostala nejednou zaskočená?

Senecké ochotnícke divadlo „Znudyľudu“ nám predstavilo divadelnú hru mladého autora Dávida Pašku (17) „Kým nacionalista zakikiríka“ s dnešným pohľadom mládeže na aktuálnu politickú, literárnu problematiku. Medzi účinkujúcimi sme mohli vidieť aj nášho absolventa Petra Kissa, momentálne študenta herectva.

V prvých minútach predstavenia ste mohli pozorovať skupinu maturantov pri procese vytrhávania strán slovenskej klasiky. Chceme byť ako národ vnímaní tak, ako nás tieto knihy vykresľujú? Je vôbec akýsi posun vpred za zvukov „My cudzie nechceme, svoje si nedáme,“ možný?

Predstaveniu nechýbala ani diskusia na tému nacionalizmu, pri ktorej sme zistili, že počet ľudí hrdých na Slovensko v zdravej miere je vyjadrený číslom oveľa menším, než to, ktoré sídli na konte potenciálnych obetí populistických prejavov. Je veľmi dôležité nenechať sa ovplyvniť rečou hrajúcou na city, ale vyslovené informácie si spätne overiť.

V závere by som chcela poďakovať za hru v skvelom prevedení, ktorá okrem smiechu mladých ľudí podnietila aj k spätnému sa zamysleniu nad tým, čo na divadelných doskách odznelo. Súčasná situácia si totiž konfrontáciu tém tohto charakteru priam vyžaduje.

Čítanie s Mrkvičkom

napísali **Dominika Polgárová, Tereza Pienčáková, Lenka Šemrincová**, sekunda

Tibor Hujdič alebo "pán Mrkvička" číta knihy pre deti a mládež, ktoré následne odporúča ďalším čitateľom. Je tiež majiteľom detského kníhkupectva www.mrkvicka.sk. Každý týždeň pripravuje detskú reláciu o knihách pre Slovenský rozhlas.

Po príchode do knižnice sme sa zoznámili s pánom čitateľom "Mrkvičkom". Predstavil nám knihu *Sedem minút po polnoci*. Snažil sa nás vtiahnuť do príbehu o chlapcovi, ktorý mal chorú mamu. Nad ich záhradou panoval strom, ktorý sa každú noc menil na netvora, aby mu porozprával tri príbehy. Jeden z nich sme mali možnosť vypočuť si.

V skupinách sme diskutovali o dôvodoch klamstva. Každá skupina našla inú príčinu, prečo ľudia klamú, ale mnoho myšlienok bolo rovnakých. Po napínavom prečítaní prvej polovice ukážky sme mali rozhodnúť, ktoré postavy boli obeť a páchatelia. Niektorí odsúdili nevinnú postavu kráľovnej, pre skutok, ktorý "vraj" vykonala. Keď nám však pán Mrkvička ukážku dočítal, ukázalo sa, že sme uverili klamstvu. Nakoniec sme mohli vyjadriť svoje názory na ochranu pred klamstvom a ako mu nespadať do hrsti.

Úspešná akcia školskej knižnice

Ponúkame vám 2 pohľady našich redaktoriek – „malkáčky“ Viktórie a „velkáčky“ Gemini.

Deň literárnych postáv

napísala **Viktória Nemcová**, prima

Dňa 29. marca, dva dni pred koncom mesiaca, sa malo naše gymnázium zmeniť na jednu obrovskú knižnicu. No, pár dní pred touto udalosťou to vyzeralo v našej triede všelijako. Niektorí sa na to tešili ako blázni, iní sa na to „vykašľali“ a okamžite vyhlásili, že to bude trápne.

V tú stredu sa však stalo čosi..., no povedzme, že zvláštne. Do triedy chodím prvá, takže som sa chcela presvedčiť, kto sa prezlečie a kto nie. Masky bola celá bezpečne schovaná v taške a ja som mohla čakať, kedy začnú prichádzať prvé masky. Na môj obrovský údiv začali spolužiaci prichádzať bez masiek, v normálnom úbore, akoby sa nič nedialo. Zízala som na nich. To to nikto nezobral vážne?! Ale nakoniec som sa predsa len dočkala.

Začali prichádzať červené čiapočky, piráti, bosorky a rôzne iné rozprávkové postavy. Nebola to však ani polovica triedy. Situáciu však zachránila pani učiteľka Balúchová prezlečená za kocúra v čizmách. Nuž, nečakala som, že sa prezlečú aj učitelia, ale pri pohľade na nich sme sa pučili od smiechu. Pani učiteľka Vietorisová prezlečená za futbalistu, pani učiteľka Áčová prezlečená za Annu Frankovú, pani učiteľka Koblíková prezlečená za Pipi dlhú pančuchu... Nakoniec to zaklincovali pani

učiteľka Knutová a pani učiteľka Brveníková ako Janka a Danka. Potom už niektorým spolužiakom začalo byť trápne, že sa neprezliekli a že zmeškali celkom slušnú srandu. Niektorým to bolo zjavne tak ľúto, že sa snažili utvoriť masky z farieb na tvár (a to nepopieram, že snaha bola a okrem toho vyzerali fakt dobre), iní si popožičiavali veci od spolužiakov. Nakoniec sme sa dočkali fotenia, na ktorom bola už viac ako polovica našej triedy. Bola to zábava a na to, že sme to zažili na tejto škole prvýkrát, sme si to užili. Jediná smola bola, že sme si museli dať farby na tvár na telesnej dolu...

Marec - mesiac kníh na GAB-e

napísala **Gemini**, septima

Predstavte si školu plnú literárnych postáv, miesto, kde s vami matiku bude počítat Kocúr v čižmách, o Hviezdoslavovi vám porozpráva sama Hanka Čajková a s chemickými pokusmi vám pomôže Janka, zatiaľ čo po anglicky vás naučí Danka. Triedy sa premenia na zázračne rozprávkové svety a konečne si budete môcť splniť svoj detský sen a aspoň na jeden deň sa stať študentom Rokfortu. Táto pekná predstava sa stala na jeden deň realitou a učitelia a žiaci nášho gymnázia sa v stredu 29. marca zmenili na knižné postavy a zaplavili školské chodby literárnymi príbehmi a dobrodružstvami.

Tento zábavný spôsob, ako si ozvláštniť vyučovanie, si pre nás pripravila školská knižnica pri príležitosti Marca mesiaca kníh, a tak sme sa všetci mohli stať literárnymi postavami a pripomenúť si, že fantázii sa medze nekladú. Súčasťou tejto milej akcie bola aj anketa, do ktorej sa mohli zapojiť všetci vášniví čitatelia našej školy. Na otázku „Akú knihu odporúčaš spolužiakom?“ odpovedalo približne 50 žiakov, ktorí prostredníctvom stránok kníh najradšej vstupujú do čarovných fantasy a sci-fi svetov, ako napríklad Harry Potter, Pán Prsteňov a podobne. Zopár žiakov spomenulo aj knihy ako Hamlet, ktoré sú súčasťou povinného čítania, čo určite potešilo nejedného slovenčinára. V odpovedi na ďalšiu anketovú otázku odporučili hlasujúci svojim spolužiakom autorov ako J. R. R. Tolkien, J. D. Sallinger, ale aj nášho P. O. Hviezdoslava. A bez povšimnutia neostali ani čoraz obľúbenejší spisovatelia J. Green, C. Clare a ďalší. Na otázku „Koľko kníh si prečítal/a za minulý rok?“ sa rozhodlo odpovedať 57 žiakov, pričom najčastejšou odpoveďou bolo číslo 4. Samozrejme, niektorí prečítali desiatky a iní zas žiadnu. Našli sa aj študenti, ktorí svojím sarkazmom vyčarili úsmev čítajúcim s odpoveďou sin(90) alebo log4. Z odpovedí sme sa ďalej mohli dozvedieť, že žiaci si najčastejšie kupujú nové knihy raz do mesiaca alebo štyrikrát ročne. Ale stále sa nájdu aj ľudia, ktorí dobrodružstvá a myšlienky, ktoré ponúkajú stránky kníh, chcú zdieľať aj s ostatnými, a preto navštevujú knižnicu alebo dokonca aj babku... Tiež sme zistili, že žiaci najradšej čítajú v pohodlí postele, kresla alebo proste doma, aby si mohli oddýchnuť a lepšie sa sústrediť na príbeh.

Aby toho nebolo málo, mohli sme si slová, ktoré sa do nás prostredníctvom kníh vryli, spojiť s tvármi ich autorov a zistiť o nich niečo viac. Alebo si pozrieť, ako by asi vyzeral Facebook Jany Eyrovej či Návod na prežitie pre mužov od Robinsona Crusoea. Myslím si, že celá táto akcia potešila nejedného študenta a krajšie sme si stredu ani nemohli ozvláštniť. Určite aj v budúcnosti veľmi radi uvítame takéto podujatie a dovedy ďakujeme pani profesorke Alžbete Durayovej za krásne momenty plné smiechu a nové zážitky.

Deň literárnych postáv

Naše cesty za poznáním

Exkurzia Sihot' a Vodárenské múzeum

napísala Klára Martonková, kvarta'

Asi každý žiak sa poteší, keď mu učiteľ oznámi, že ide na exkurziu a nemusí sa tým pádom učiť. Keď nám, triede kvarte, oznámili, že ideme na exkurziu do vodárenského múzea a na ostrov Sihot', to nebolo iné. Aj keď podaktorí si povedia, že radšej sa budú učiť, ako celý deň chodiť po nejakom nudnom múzeu. Tým pádom ale urobili veľkú chybu, pretože naša exkurzia nebola len taká obyčajná...

Ako prvé sme navštívili Vodárenské múzeum, kde sme si pozreli pár krátkych filmov a dozvedeli sa nové veci, o napríklad čistení odpadových vôd. V tomto múzeu sme mali možnosť sa poprechádzať po niektorých významných vodárenských miestach Bratislavy. A to doslova. Múzeum je totižto interaktívne, a tak sme všetci s obľubou ovládali panáčka, ktorý sa prechádzal po týchto miestach. Po prejdení celého múzea sme sa premiestnili na uzavretý ostrov Sihot'.

Sihot' nie je prísne chránená pre vzácne rastliny či miestne bobry a iné živočíchy, ale najmä pre podzemné vody, ktoré zásobujú takmer polovicu Bratislavy. Na ostrove sú roztrúsené umelo vytvorené kopčeky, ktoré vyzerajú ako maskované a obrastené bunkre. Tieto bunkre však neslúžia na skrývanie sa, ale sú to studne s cennou podzemnou vodou. Na jednu takúto studňu sme si vystúpili a dozvedeli sa, že vodárom nemohol byť každý. Mohli nimi byť len malí a štihlí ľudia. Prečo? Lebo inak by sa nezместili do otvoru v studni a nevedeli by kontrolovať vodu.

Neskôr sme mali možnosť ochutnať z neupravovanej podzemnej vody a môžem potvrdiť, že chutí úplne inak a lepšie ako voda z vodovodného kohútika, ktorý máme každý doma. Ako bonus sme sa na koniec prešli chodbou, kde v minulosti chodili vodári do práce. S tým sme mali my vyšší trochu problém, lebo chodiť celý ten čas skrčené bolo nie len neprijemné, ale pre podaktorých po chvíli aj bolestivé. Asi si viete predstaviť ako natešene sme vyzerali, keď sme konečne vyšli z tej chodby a mohli sa vystrieť... :D

Exkurzia v Piešťanoch

napísal Boris Hrivňák, 3. A

V krásny slnečný májový deň sme sa celá trieda 3. A vybrali na exkurziu do Piešťan. Súčasťou exkurzie, ktorej sme sa zúčastnili spolu so septimou, bola návšteva miestneho Balneologického múzea, keďže Piešťany sú najznámejším kúpeľným mestom na západnom Slovensku. Múzeom nás sprevádzala komunikatívna, vzdelaná mladá pani, ktorá nás oboznámila s expozíciou múzea. Ukázala nám nielen rôzne pozostatky zvierat (najviac nás zaujal kel mamuta), ale aj rôzne artefakty, dokumenty

či repliky šperkov, ktoré sa spájajú s okolím Piešťan. Dozvedeli sme sa, že všetky vystavené predmety sú kópie. Po minuloročnej skúsenosti, kedy vystavovaný zlatý prsteň niekto ukradol pod dohľadom bezpečnostných kamier za necelých 30 sekúnd, múzeum nechce riskovať žiadne straty cenných predmetov.

Našou ďalšou zastávkou bola Pamätná izba Ivana Kraska. Tá sa nachádzala v jeho byte, ktorý užíval i s manželkou. Ochotná pani nám porozprávala o jeho životnej ceste, čo vyštudoval, kedy začal svoju básnickú tvorbu i dokedy trvala. Prečítala nám niekoľko ukážok z jeho diel a na konci prednášky sa nás opýtala pár otázok, či sme si niečo z jej výkladu aj zapamätali. Ukázalo sa, že nie sme takí nepozorní (ako sa na začiatku prednášky zdalo) a na všetky otázky sme odpovedali správne, za čo nás pochválila. Po tejto príjemnej návšteve, sme si popozerali centrum mesta Piešťany a pobrali sme sa domov. Exkurzia bola z môjho pohľadu veľmi zaujímavá, plná informácií, ktoré som dovtedy nevedel.

Exkurzia v Modre

napísal **Michal Zemko**, tercia

V rámci slovenčiny sme sa vybrali po stopách jednej z najvýraznejších postáv slovenskej histórie a najväčšieho národného buditeľa – Ľudovíta Štúra. Cesta do Modry, kde strávil posledné roky svojho života nebola dlhá a onedlho sme dorazili do Múzea Ľudovíta Štúra, ktoré bývalo domovom jeho brata Karola Štúra a jeho manželky. Po jeho smrti sa do Modry nasťahoval, aby jej pomohol pri výchove detí.

V múzeu s niekoľkými izbami nás už čakala pani sprievodkyňa. Nachádzalo sa tu veľa zaujímavých exponátov a tabúl, na ktorých bol popísaný jeho život. Nachádzali sa tu aj veľmi nezvyčajné exponáty a tými boli broky, ktoré z neho po smrti vybrali a úlomok z jeho stehennej kosti, ktorú si nimi prestrelil. Okrem vecí, ktoré sme sa o ňom naučili na hodinách dejepisu alebo literatúry, sme sa dozvedeli aj veľa nových informácií, ktoré sme doteraz nevedeli.

Asi najväčší zážitok exkurzie som zažil, keď sme prišli do tzv. Pamätnej izby, kde Ľudovít Štúr zomrel. Tu nám pani sprievodkyňa porozprávala hlavne detaily

o jeho úmrtí. Po tomto múzeu sme navštívili ešte ďalšie – Múzeum slovenskej keramickej plastiky.

Nakoniec sme zakotvili na známej modrianskej zmrzline, ktorá sa ako jedna z mála na Slovensku, robí z vajec. Bola založená v roku 1972 a na internete som sa dozvedel, že macedónski zmrzlinári sú v našom Senci už vyše 120 rokov a jeden rodinný príslušník z tejto zmrzlinárskej rodiny si vybral nevestu a v roku 2000 sa presťahovali do Modry, kde túto cukráreň založili.

Ďakujeme pani profesorky Áčovej za to, že sme sa mohli tejto exkurzie zúčastniť a o Ľudovítovi Štúrovi sa niečo naučiť aj inou formou ako vyučovaním v škole!

Arborétum v Tesárskych Mlyňanoch

napísal **Martin Papai**, sexta

Ráno ako každé iné. Hoci o 7:30 zazvonil signál na začiatok vyučovania, niekoľko študentov, presnejšie študenti sexty a 2.A, už netrepezlivo sedeli v autobuse a čakali, kým sa vydajú na cestu.

Prvou zastávkou po únavnej ceste bolo Arborétum v Tesárskych Mlyňanoch. Už pri výstupe z autobusu bolo cítiť rozmanitosť zelene, ktorá sa nachádzala v okolí. Pri vstupe nás hneď privítala pani sprievodkyňa, ktorá mala pod palcom každú halúzku, ktorá sa v arboréte nachádzala. Po rozdelení sa na dve skupiny, sme mali možnosť sa pozrieť na krásy prírody, ktoré by nám ponúkli rôzne kúty sveta, či už to boli Sakury z Japonska alebo bambusové pohony z Číny, tak o krásny pohľad sme mali postarané. K dispozícii bol aj obchod s okrasnými drevinami, čo niektorí hneď využili a do autobusu nastupovali buď to s nejakým brečtanom alebo napríklad aj s Tujou Smaragd.

Po prehliadke svetových rastlín a drevín sme mali možnosť vidieť, ako to vlastne funguje v takej elektrárni. Presunuli sme sa do Mochoviec, kde nám jeden zo zamestnancov zábavnou formou ukázal, na akom princípe to všetko funguje, aby sme si každý deň mohli nabiť doma telefón alebo zapnúť televíziu. Cesta naspäť bola pre niektorých ešte viac vyčerpávajúca ako samotná exkurzia, a tak niektorí zavreli oči a dúfali, že sa preberú až v Senci, ako sa napokon aj stalo.

Moje dojmy z Košíc

nápisala **Nina Bučeková**, kvinta

Pred cestou som bola zmesou pocitov všetkých druhov. Fakt, že na celoštátnych kolách geografickej olympiády nie som žiadny nováčik, nehral veľkú rolu. Sužovala ma neistota a snažila som sa to kompenzovať odhadom výsledkov. Upokojením mala byť analýza výsledkov všetkých krajských kôl, tú som stihla uskutočniť ešte pred cestou zo západu na východ. Rýchlo som zistila, že to nebol práve ten najšťastnejší krok, výsledky mojej analýzy mali na mňa kontraproduktívny vplyv. Fajn, takže podľa celkového počtu bodov by som mala svoju kategóriu vyhrať. Očividne tu niečo nesedí... Miera neistoty sa stupňuje a začínam byť stále viac v strese. Našťastie sa práve dostavil hrejivý pocit šťastia a spokojnosti. Vždy poteší predstava, ako spolužiaci sedia v školských laviciach vystresovaní zo skúšania alebo dokonca práve píšú písomku. Ja si zatiaľ popíjam kávičku a kochám sa našou nádhernou prírodou (ako ju práve devastujú husté dymy valiace z priemyselných závodov a idylické zátišie dopĺňajú biedne rómske obydľia).

Celoštátne kolo už tradične odštartovala terénna exkurzia, respektíve ešte predtým privítanie súťažiacich. Samozrejme, počas privítania sa chcel organizátor podujatia ukázať v tom najlepšom svetle, no sila svetla reflektorov bola až prehnane enormná. Privítanie sa nieslo v duchu nadnesených, zidealizovaných vyjadrení o univerzite v Košiciach, čo v konečnom dôsledku vyznelo mierne úsmevne. Teraz ale k exkurzii... Nevedela som čo čakať, v súvislosti s exkurziou geografickej olympiády som už totiž zažila všeličo... Minulý rok to bola trojhodinová túra po lomochoch a vzhľadom na nie veľmi prívetivý terén som nakoniec bola šťastná, že som vôbec prežila do nasledujúceho dňa.

Prvá priečka za absolútnu nepripravenosť patrí exkurzii po Arboréte v Mlyňanoch. V rýchlosti prebehnúť areál botanickej záhrady bez náznaku akéhokoľvek výkladu a plus niekoľkokrát zabúdiť... v kombinácii s veľmi záživnou prednáškou v geologickom múzeu sa rozpačité dojmy definitívne premenili v negatívne spomienky. To všetko za spoľahlivého sprievodu dažďa, lebo to by nebola olympiáda olympiádou, ak by vytrvalo nepršalo (doteraz na každom celoštátnom kole bola zárukou nepriazeň počasia). Spoločným znakom všetkých doterajších exkurzií je aj minimálne o hodinu oneskorený návrat. Tentokrát sa ale história neopakovala a zaznamenaný bol úplne nový model geografickej exkurzie. Vidieť všetko a nevidieť nič. Konkrétne asi desaťkrát zastaviť, vystúpiť na kraji cesty a vypočuť si krátky výklad (pár viet). Vyskytli sa ale aj podnety na zamyslenie, najmä v súvislosti s rómskou otázkou. Okolie Košíc patrí k častiam Slovenska s najvyššou koncentráciou rómskeho obyvateľstva, o čom som sa na vlastné oči presvedčila. Zanedbané cestné ťahy lemovali biedne prístrešky doslova topiace sa v kopách odpadkov...

Jadro programu nastáva nasledujúci deň – ten je venovaný samotnému súťaženiu.

Súťažný maratón odštartoval vedomostný test. V mojom prípade sa scenár opakuje, bezprostredne po teste, v diskusiách o správnych odpovediach, ma zožiera pocit, že znova som to dokonale pokašala. Následne prichádza svetlý moment v podobe anglického testu. Dostavila sa spokojnosť, k dokonalosti chýbalo len päť minút na dôkladnú korekciu. Po hodine a pol neprestajného sústredenia sa, predstavovali obhajoby delikátnu čerešničku na torte. Vedela som, že to zradné už mám za sebou a už len dúfať, že ma pred komisiu predvolajú ako prvú. Moja skromná túžba sa naplnila a mohla som uplatniť osvedčenú taktiku. Podľa očakávania, moja prezentácia a obhajoba boli nadmieru úspešné a po vypočutí si prezentácií a posudkov niekoľkých konkurentov moje nádeje a sebavedomie pocítili efekt gejzíru. Neurčité dojmy z testu kompenzovala spokojnosť z obhajoby, konečný výsledok rovnice nevykazuje výrazne kladné ani záporné hodnoty. Napätie atakovalo vrchné vrstvy atmosféry. Neurčité dojmy ma sprevádzali až do príchodu do miestnosti pripravenej na vrchol podujatia. Na rozdiel od relatívnej pohody pred testami a obhajobou, teraz zaúradovala značná nervozita. Organizátori ešte napätie niekoľkokrát vystupňujú vyhlasovaním výsledkov od posledného miesta. Ja som zatiaľ hľadala na medaily, ako sa na mňa škodoradostne usmievajú a čakajú na nového majiteľa. Podozrivo dlho vyhlasujú úspešných riešiteľov, ale stále som nepočula svoje meno, žeby šanca na slušný výsledok? Pár minút na to som sa stala majiteľkou svojej prvej zlatej medaily, druhého diplomu s pečiatkou podpisu pána ministra Plavčana, štvrtého výťažku rovnakého čísla časopisu Krásy Slovenska a kopy vecných cien, ktoré budú onedlho zapadať pachom. Okrem toho ma práve prijali na univerzitu! To, že som len v kvinte a do maturity mám tri roky je len detail... Pre uistenie, že určite neunesiem všetky ceny sama, som si ešte prevzala cenu Michala Zaťka za najlepšiu prácu. Pred obecenstvo som vystúpila ešte tretíkrát ako jedna zo siedmich účastníkov prvého sústredenia pred Medzinárodnou geografickou olympiádou (IGEO), ktorá tento rok prebehne Srbsku (na budúci rok to bude Kanada – to je celkom motivácia, stojí za to považovať o úcasti!).

Tretiaci a septima na Krajskom súde v Trnave

napísal **Andrej Rondoš**, septima

Jeden aprílový deň sa pre nás učivo občianskej náuky stalo zaujímavejším vďaka návšteve Krajského súdu v Trnave. Zúčastnili sme sa na dvoch súdnych pojednávaniach. Možnosť priamo spoznať súdnu moc na Slovensku nám poskytla mamička tretiačka Adama Petra Slováčka, JUDr. Katarína Slováčková, ktorá tam pracuje ako sudkyňa.

V prvom súdnom spore stála na strane odporcu istá staršia dáma, ktorá si v minulosti zobrala dve pôžičky od nebankového subjektu. Neskôr stratila prácu, no aj tak si s plným vedomím, aj po strate zamestnania, dovolila zobrať tretí úver. Spotrebiteľka nestíhala a nevládala splácať pôžičku. Táto dáma žije len z dávok v hmotnej núdzi. Z týchto finančných prostriedkov musí platiť aj nájom svojej známej, aby mala strechu nad hlavou. Reálne jej zostáva na život 20 eur. Nebanková spoločnosť na strane žalobcu požadovala splatenie pôžičky a navýšených úrokov počas neplatenia splátok.

Druhé pojednávanie sa týkalo pracovného práva. Zamestnanec ukončil pracovný pomer vlastnou výpoveďou a do siedmich dní sa hlásil na úrade práce. Tu mu doklad o ukončení pracovného pomeru neprijali, aj keď mali. Zamestnanec žadoval zamestnávateľa, požadoval potvrdenie o ukončení pracovného pomeru. Pracovný pomer sa však nedá ukončiť dvakrát. Zamestnanec mal zažalovať úrad práce a nie zamestnávateľa.

Na oboch pojednávaniach rozhodoval senát troch sudcov. Predsedníčkou senátu bola JUDr. Slováčeková, ktorá nás na začiatku milo privítala a oboznámila nás s jej prácou, ktorá zahŕňa široké spektrum práce od študovania spisov a paragrafov až po rozhodnutia o osude ľudí. Táto práca predstavuje aj veľkú psychickú záťaž. Práca sudcu je zodpovedná a veľmi dôležitá pre našu krajinu ako aj našu spoločnosť.

Na treťom modelovom pojednávaní si úlohy účastníkov súdneho sporu mohli okúsiť na vlastnej koži aj žiaci 3.A a septimy. Zahraný súdny spor sa mimoriadne vydaril, žiaci-herci boli výborní. Fiktívna dcéra nezodpovedného otca sa domáhala zvýšenia výživného z 200 na 400 eur. Súdny spor skončil v prospech dcéry a otec musel platiť 300 eur.

Za neštandardný, ale nádherný deň vo forme celodennej hodiny občianskej náuky, ktorá mala na nás viac než edukatívny vplyv, touto cestou ešte raz ďakujeme najmä pani doktorke Slováčekovej, ktorá sa nám maximálne venovala.

Vďaka za organizáciu patrí aj našim učiteľom občianskej náuky, pani profesorke Nemečkovej a pánovi profesorovi Lesayovi.

Exkurzia z informatiky

napísala **Markéta Schillerová, 2.A**

Dňa 31. 5. 2017 sme sa trieda 2. A zúčastnila exkurzie v rámci informatiky. Boli sme sa pozrieť na stálu výstavu Dejín výpočtovej techniky v Bratislave. Tu sme dostali zaujímavú prednášku o tom, ako počítače kedysi fungovali. K tomu sme aj na vlastné oči videli prvý slovenský počítač, ktorý sa tým dnešným, či už výkonom alebo vzhľadom, vôbec nedokáže vyrovnáť.

Z výstavy sme sa presunuli do Fablabu, kde sme mali možnosť nahliadnuť do odvetvia modernej techniky. Videli sme 3D-tlač, vyrezávanie rôznych obrazcov laserom do dreva, dokonca nám ukázali miestnosť, kde si vyrábajú vlastných robotov. Bol to deň plný nových poznatkov z oblasti techniky a počítačov.

Návšteva Antona Bernoláka v Nových Zámkoch

napísal **Filip Max Knut, 1. A**

Múzeá sú pre väčšinu mojich rovesníkov jednoznačne najnudnejším miestom pod slnkom a stratiť v nich čo by len sekundu z drahocenného voľného času, by bolo pre nich hotovým peklom. Tohto sa ale vôbec nemuseli obávať, pretože návšteva múzea sa konala počas utorkového vyučovania a slová ako exkurzia a múzeum zneli za týchto okolností lepšie ako kedykoľvek predtým.

Exkurzia sa týkala návštevy Múzea Jána Thaina v Nových Zámkoch, spojenej s prednáškou o živote Antona Bernoláka pre triedy 1. A a kvinta. To, že to bol májový deň, sme pocítili všetci už po pár chvíľach v autobuse, ktorý sa zmenil na saunu s kolesami a po dvojhodinovej ceste sme si nepri-

ali nič iné, ako natiahnuť sa po dlhej ceste a osviežiť sa novozámockým vzduchom. Po dlho očakávanom príchode do múzea nás privítali pani sprievodkyne a následne sme boli rozdelení na dve skupiny podľa tried. Nás prvákov najprv čakala prehliadka múzea a kvintánov prednáška o Bernolákoví. Múzeum nachádzajúce sa na prízemí bolo tvorené exponátmi o histórii Nových Zámkov a ich okolia z obdobia staršieho paleolitu až po 16. storočie, kde sme mali možnosť vidieť kosti mamutov, staroveké platidlo (príležitostne používané ako obuvák), oštep, odevy a mnoho ďalšieho. A aj keď pani sprievodkyňa nebola so slovenčinou najlepším kamarátom jej obširné vedomosti to určite vynahradili.

Po prehliadke nasledovala prezentácia o Antonovi Bernolákoví s pani Kasášovou, špičkou v jeho živote, ktorá vie o Bernolákoví rozprávať tak rozsiahle a pútavo, že sme nemali ani chuť odísť. Pomocou prezentácie nám priblížila jeho život, dielo, zaujímavosti doplnené vtipnými príhodami a záludnými otázkami, ktorými nám spríjemnila túto návštevu. Následne sme sa presunuli do pamätnej izby, spravili pár fotiek a ukončili túto nadmieru vydatenú exkurziu.

A aj keď sa spočiatku mohlo zdať, že to bude iba ďalšia nezaujímavá exkurzia plná nezaujímavého obsahu a jej jedinou výhodou bude vyhnutie sa hodinám strávených v škole, opak bol pravdou. Prehliadka aj prezentácia nás zaujali, oboznámili životom nášho prvého kodifikátora spisovnej slovenčiny a mesta kde pôsobil, a my už len čakáme, kedy ho opäť navštívime.

Svet okolo nás - Peru

napísal **PeterGu**, 1.A

Možno sa občas zamyslíte nad tým, ako to vyzerá v tých vzdialených krajinách, tam kde naše oko nedovídi a naše peňaženky sú príliš prázdne na to, aby sme sa k nim priblížili. Práve to bol aj a je motívom celoštátneho vzdelávacieho programu skupinky mladých ľudí, ktorí nám každý rok prinášajú zážitky z ich dobrodružstiev spracované formou dokumentárneho filmu.

Cyklos SVET OKOLO NÁS je celoštátny vzdelávací projekt, ktorý žiakom základných škôl a študentom stredných škôl a gymnázií približuje zaujímavé kúty našej planéty. Tento rok sa cestovatelia vydali do krajiny za ďalekým oceánom, rodom starých kmeňov Inkov a domovom veľmi pestrofarebnej fauny a flóry, Peru! Určite to pre nich nebolo ľahké, zvlášť keď sa väčšinu času prepravovali starým autíčkom ktoré museli často opravovať. Porozprávali nám veľa rôznych zážitkov, pri niektorých sme sa museli až pozastaviť, lebo u nás je napríklad jedenie mačiek z ulice na večeru absolútne vylúčené. A čo také upečené morské prasa, odvážil by sa niekto z nás ho čo i len ochutnať?

V Peru majú vskutku zaujímavé a odlišné zvyky. Myslím, že sa im podarila pekná práca a odovzdali nám veľa zo svojich skúseností, pričom niektoré si budeme navždy pamätať.

Cudzí jazyk bez problémov - Jazykohranie

napísala **Dominika Polgárová**, sekunda

Dňa 26. mája sa pred kultúrnym domom v Senci uskutočnil 1. ročník akcie, ktorú zorganizovala jazyková škola Andantino spolu s Euromestom. Aj naše gymnázium malo tú česť zúčastniť sa na akcii Cudzí jazyk bez problémov.

Mali sme možnosť prejsť jazykovým labyrintom, v ktorom sa na rôznych úsekoch

skrývali štáty s ich príslušnými jazykmi. Na týchto miestach boli nalepené plagáty so zaujímavosťami niekoľkých štátov, ako napr. Nemecko, Taliansko, Francúzsko, Španielsko a Anglicko. O mnohých veciach zo zahraničia sme nevedeli, ale zapamätať si ich nebolo príliš ťažké. Neskôr sa nás na ne pýtali a my sme museli povedať všetky najzaujímavejšie novinky, ktoré sme si zapamätali. Okrem tejto aktivity sme hádali aj mená významných ľudí a miest.

Po pozbieraní všetkých pečiatok za prekonané stanovišťa sme sa išli odmeniť sladkou cukrovou vatou a užívali si zvyšok krásneho slnečného dňa.

Minister životného prostredia v GAB-e

napísal **PeterGu**, 1.A

V štvrtok 27.4. našu školu poctil svojou návštevou pán minister životného prostredia Slovenskej republiky Ing. László Sólymos. Vysvetlil nám, ako dôležité je chrániť životné prostredie na Slovensku, ako aj na celej našej planéte a čo sa môže stať, ak na to nebudeme dbať. Jednotlivec nič nespraví, ale ak sa nás nazbiera viac, dokážeme hýbať svetmi! To by mohlo byť našou motiváciou, aby sme aj každodennými malými krôčikmi prispievali k ochrane našej planéty. Veď aj o kvapku stúpne more. Myslím, že ako ja, tak aj všetci, ktorí mali možnosť sa na tejto prezentácii zúčastniť pochopili, že musíme túto planétu udržať aj pre ďalšie generácie, a preto je nesmierne dôležité chrániť ju a šetriť jej zdrojmi, lebo človek si začne vážiť veci až vtedy, keď o nich príde a to už je neskoro.

Inšpirácie pre vás

Festivaly leta 2017

napísal **Martin Papai**, sexta

Leto sa neodmysliteľne blíži a k letu, samozrejme, patria festivaly. Tisíce ľudí, skvelá atmosféra, úžasné jedlo a ešte lepšia hudba. Ponúkam vám (podľa mojej chuti) TOP 5 festivalov, ktoré by mal každý aspoň raz navštíviť.

5. Nova Rock 2017 (Rakúsko) Za hneď prvým festivalom nemusíme chodiť príliš ďaleko, stačí si odbehnúť k susedom. Tento festival by som odporučil hlavne tvrdším povahám a milovníkom rocku. Medzi hlavných headlinerov tohto ročníka sa dostal **System Of a Down**, **Green Day**, **Blink-182** alebo dokonca aj **Linkin Park**.

4. Uprising festival (Slovensko) Dlhoročná tradícia sa bude odohrávať aj tento rok na Zlatých pieskoch v Bratislave, kde sa stretnú rôzne kultúry, rasy, náboženstvá a užijú si oslávenie 10. jubilejného ročníka tohto festivalu. Medzi hlavných headlinerov patrí **General Levy** alebo zoskupenie **Zion Train** a nemôže chýbať ani domáca hudba, ktorú predstavujú aj v zahraničí už dlho známi **Medial Banana**.

3. Sziget (Maďarsko) Aj naši južní susedia majú čo to ponúknuť. Vystrieda sa tam hádam každý žáner a na chuť si príde počas celého týždňa naozaj každý. Hlavné hviezdy sú v tomto prípade **Kasabian**, **Macklemore** **Wiz Khalifa** alebo aj **Billy Talent**.

2. Pohoda (Slovensko) A opäť sa nachádzame na domácej pôde s festivalom, ktorý sa nemusí vôbec za nič hanbiť. Je to festival, ktorý si spájajú so Slovenskom obrovské množstvá turistov. Festival je predovšetkým venovaný alternatívnej hudbe, ale vďaka atmosfére, ktorú Pohoda ponúka, je určená pre každého, kto sa rád zabáva. Medzi najväčšie mená patria **Solange**, **M.I.A.** alebo dokonca aj zoskupenie **Ylvis** z Nórska.

Colours OF OSTRAVA

1. Colours of Ostrava (Česko) Päťicu by som rád zakončil festivalom, ktorý zaujme hneď na prvý pohľad. Areál, v ktorom sa festival odohráva, je industriálna zóna starých oceliarň a dodáva to tomu nádherné čaro. Tak isto ako Pohoda je aj Colours šírené smerom k alternatívnej hudbe. Medzi headlinerov patrí **Imagine Dragons**, **Birdy**, **Moderat** alebo soulový spevák **Benjamin Clementine**.

Vida! science centrum Brno - interaktívny vedecký park

napísala **Karolína Chodáková**, sexta

Ako nadšený „všehoskúšač“ som pri návšteve druhého najväčšieho mesta v Česku nevynechala možnosť navštíviť zábavný vedecký park Vida! science centrum Brno. Napriek možnej počiatočnej skepse voči spojeniu slov zábava a veda v jednej vete je v tomto areáli možné presvedčiť sa o tom, že fyzikou, chémiou, mechanikou a inými, pre niekoho nudnými obormi, je možné zabaviť sa na dobré 3 - 4 hodinky.

Vôbec nepatrím k fanatickým nadšencom technických oborov, no napriek tomu ma táto budova ukrývajúca čosi okolo 170 interaktívnych exponátov očarila tak, že som ani sekundu neľutovala čas ukrojený z májovej soboty. Taktiež cena 110 „kaček“ (cca 4 eurká) bola viac než v pohode.

Za spomínaný čas troch hodín, ktoré som tu strávila, som (veľmi prínosne a konečne) pochopila, ako naozaj fungujú isté veci z fyziky, biológie a chémie, keďže veci, ktoré som poznala len z kníh, tu boli určené na odskúšanie a tiež názorne vysvetlené. Za superzaujímavú som považovala napríklad možnosť odskúšať si simulátor zemetrasenia, vyrobiť tornádo, naučiť sa základné znaky reči pre nepočujúcich alebo vidieť, ako funguje motor a prevodová páka (atraktívne pre všetkých, ktorí sú súčasťou mánie zvanej robenie „vodičáku“).

Chcem týmto miničlánkom podotknúť, že návšteva centra rozhodne stojí za to, zabavia sa tu bez výnimky všetci a spojenie vzdelania nenásilnou formou so zába-

vou je pravdepodobne jednou s najlepších vecí, ktoré sa dajú zažiť. Podľa recenzií nadšených návštevníkov sa tiež jedná o jednu z najlepších atrakcií v Českej republike.

Pláž na ktorej si váľal šunky DiCaprio, aneb nie je všetko zlato, čo sa blyští

napísala **Karolína Chodáková**, sexta

Čln sa zarýva do vln, sem tam sa ma dotkne spŕška kvapiek. V plavidle sedíme odhadom 15-ti, slnko nám neúprosne páli na hlavy, vietor udiera do líc a s nefalšovaným záujmom počúvame hlas sprievodcu, ktorý rozpráva o zložení vápencových útvaroch vytŕčajúcich z vody, o piesku vznikajúceho z koralov a následne plynule prechádza k thajskej poverčivosti. Vtedy vypínam a vnímam iba utekajúci svet naokolo. Mierime na slávnú Maya Bay.

Táto neveľká pláž vzdialená od pobrežia asi 45 minút plavby sa dostala do povedomia širokej verejnosti až po tom, čo uzrel svetlo sveta film Pláž (2000), v hlavnej úlohe s teraz už oscarovým Leonardom DiCapriom. Natočené scény prevažne ukazovali očarujúci LUDOPRÁZDNY piesočnatý úsek (rozumej pláž), obmývaný azúrovou vodou Andamanského mora.

Opäť sa rozhodnem počúvať sprievodcove slová, ktoré oznamujú, že o chvíľu sa vylodíme na jednom z najslávnejších miest celého Thajska, kde sa točil vyššie spomínaný film cestovateľského charakteru. Sme ale upozornení na jeden

nemilý fakt: na Maya Bay sa nedá očakávať nič iné ako masa premieľajúcich sa nadšených (?) turistov. Nie cestovateľov, nie domácich. Turistov. Poniektorých v oranžových plávajúcich vestách, to aby sa neutopili v tej vode po kolená... Mierne patetické... Oka, vravím si. To prežijem.

O niekoľko chvíľ mením názor. Neprežijem.

Vystúpime na vcelku čarovnej bielej pláži, ktorá je skutočne obklopená vysokými masívmi, avšak nemám šancu kochať sa výhľadom, keďže ten mi zastierajú ľudia, ktorých je tu asi trilión na meter štvorcový. Štuchance a dotyky nie sú ničím raritným, a tak sa snažím dostať sa na cestičku vedúcu preč z pláže cez stred ostrova až na vyhliadku. Chodníček je lemovaný smerovými tabuľami ukazujúcimi kam utekať, keby sa dovalilo tsunami. Tu je človečích bytostí o niečo menej, tak sa posadím a rozmýšľam, akú atmosféru asi malo toto miesto, keď ešte nebolo poškvrnené.

Cestou z Leovej preplnenej Maya Bay sa zastavujeme na ostrovčeku, ktorý je porastený džungľou, je podstatne menší a okrem nás tu kotvia asi tri člny. Najskôr si užívam pohľad na divoký obraz prírody predou mnou, počúvam zvuky divých vtákov a následne sa vrhám do teplej vody, naháňam ryby, ryby naháňajú mňa (nie, nie je to metafora), obdivujem koraly, k jednému sa ponorím a dotýkam sa ho celá nadšená, na čo do mňa sprievodca šťuchne, že to vraj nesmiem, sme v národnom parku. Nedám si skaziť náladu a pokračujem, tentoraz bez dotykov v objavovaní fascinujúceho (kliše, ale veľmi pravdivé) podmorského sveta. Nie všetko komerčné a známe musí byť nutne to najkrajšie a aj keď pochybujem, že na tom konkrétnom divokom ostrovčeku sa máčal obdivovaný Leo, oveľa viac na mňa zapôsobil, ako vychytená turistická lokalita Maya Bay.

Maturanti

Náš príbeh nekončí...

V momente, keď čítate tieto riadky, máte už všetci pravdepodobne plnú hlavu prázdnin. Horúce slniečko láka okúsiť osviežujúce objatie seneckých vôd na vlastnej koži. Známkys máte už možno uzavreté, možno ešte z posledných síl bojujete, zachraňujete, čo sa ešte zachrániť dá.

Mne sa prázdniny začali koncom mája a môžem s pokojom povedať, že mať voľno už v júni je presne také skvelé, ako som si to celé štyri roky stredoškolského života predstavovala. No napriek tomu cítim aj smútok. Prečo? Úspešne zloženou maturitnou skúškou skončilo, nielen pre mňa, ale pre všetkých maturantov, jedno z najkrajších období života. Možno si teraz pomyslíte, že neviem, čo hovorím. Veď predsa „vypadnúť“ zo školy je priam rozprávkový sen. Avšak, nie je to celkom tak.

Za štyri roky som si so svojou triedou prežila veľa. Boli to momenty dobré, niekedy i menej dobré, ale v konečnom dôsledku sme boli skvelým kolektívom. Vybrať si dobrú školu je pre budúcnosť človeka veľmi podstatné, rovnako ako mať okolo seba ľudí, ktorí ho v jeho ceste podporia. Presne toto som tu, na Antonovom gymnázii, mala. A musím priznať, že i keď som zo školy odišla len pred mesiacom, už teraz mi chýbajú tie obyčajné dni. Chýba mi sedenie v lavici, chýbajú mi spolužiaci, profesori, dokonca i zdánlivo nekonečné vyučovacie hodiny.

Tento článok je akousi rozlúčkou s GAB-om i samotným Gymkáčom. Som nesmierne vďačná, že som mohla byť súčasťou tejto veľkej rodiny, že som mohla byť redaktorkou nášho časopisu, táto skúsenosť je pre mňa cenným klenotom.

Chcela by som vám všetkým zaželať krásne leto a veľa úspechov v ďalšom štúdiu. Snažte sa, učte sa, každá jedna informácia bude mať pre vás v maturitnom ročníku cenu zlata.

A na záver vám ešte ponúkam pohľad do sveta čerstvých abiturientov, teda vlastne ich pohľad na to všetko, čím si za posledné obdobie prešli.

Majte sa všetci krásne, nezabudnite na nás, veď predsa, náš príbeh nekončí!

Dominika Bognárová, 4. A

Prečo si sa pred štyrmi rokmi rozhodol/a pri výbere strednej školy pre GAB?

- Pretože to bolo blízko a mne sa nechcelo cestovať.
- Ja som sa rozhodla pre GAB z 2 dôvodov - 1. bolo to blízko, 2. gymnázium bola moja jasná voľba.
- Lebo je najbližšie k môjmu domu.
- Pretože som chcel ísť na gymnázium, ale nechcelo sa mi cestovať do Bratislavy.
- Bolo to blízko + nezobrali ma na druhú školu.
- Poloha (Senec) a akademické založenie, lebo aj keď mnohí vravia iné, je GAB naj v okrese :)
- Gymnázium, pretože som nevedel, čo chcem v budúcnosti robiť a Senec konkrétne, pretože je blízko.
- U mňa osobne prevládala lokalita školy a fakt, že gymnázium má všeobecné zameranie, čo som v tej dobe pokladal za dobrý základ do budúcnosti.

Aké očakávania si mal/a od štúdia? Naplnili sa?

- Bolo to fajn, nič extra, viem aj o ťažších, aj o ľahších školách. Aj áno, to čo potrebujem vedieť, viem :)
- Čakala som, že nebudem musieť obetovať toľko času učeniu, ale v podstate mi GAB dal to, čo sa od neho očakávalo.
- Očakávania som veľmi nemala. Vedela som, že to bude niečo ako ZŠ, len učivo bude ťažšie a štúdium bude náročnejšie. Takže v podstate sa moje očakávania splnili.
- Nemal som žiadne očakávania, proste som chcel ísť na strednú školu.
- Nemal som žiadne očakávania.
- Štúdium splnilo očakávania, ako sa dalo čakať, vďaka prístupu učiteľov.
- V tej dobe som sám netušil čo čakať, takže predstavy boli - iba ťažšia základná.
- Očakával som všestranné zlepšenie mojich vedomostí. Áno.

Keby si bol/a znova deviatakom, vybral/a by si si opäť GAB?

- Je dosť pravdepodobné, že nie, ale najmä z dôvodu, že by som chcela ísť na iné miesto a spoznať nových ľudí.
- Už by som znovu voľbu gymnázia neopakovala, radšej by som zvolila konkrétnejší odbor.
- Áno.
- Určite áno, niektorých učiteľov by som možno bez váhania vymenil, no aj tak si myslím, že je táto škola na vysokej úrovni a myslím si, že som sa aj dosť naučil.
- Asi nie.
- Určite áno.
- Kvôli škole ako takej možno, aj nie ale kvôli niektorým učiteľom a spolužiakom nepochybne hej.
- Áno.

Ktorý predmet si mal/a počas štúdia najradšej a ktorý profesor ti najviac prirástol k srdcu?

- Slovenčina, biológia - pani profesorka Lenártová, pani profesorka Strivinská.
- Jednoznačne p. profesor Maľa ♥, najmä svojou otvorenosťou. Ale na druhej strane každý učiteľ má určite nejakú ovplyvniť, či už pozitívne alebo negatívne :). A biológia vedie! Aj s pani triednou.
- Umenie a dejepis. K srdcu mi najviac prirástli pani Strivinská, Lenártová a Synáková (len škoda, že nás učila len 2 roky).
- Telesnú :, tým pádom pána Šimulčíka, no ale z tých podstatných je to určite slovenčina a pani prof. Lenártová, či už tým, že dbá o to, aby sme ovládali náš rodný jazyk čo možno najlepšie.
- Geografia. A p.p. Strivinská.
- Najradšej som mal matematiku a slovenčinu (literatúru). Učiteľky môjho srdca Mgr. Kobolková, Mgr. Strivinská a Mgr. Lenártová.
- Dejepis a zrejme p.p. Lenártová.
- Tých predmetov bolo, samozrejme, viac. Určite dejepis s pánom prof. Maľom, slovenský jazyk (hlavne kvôli literatúre) s pani prof. Lenártovou, ako športovec som mal, samozrejme, rád telesnú výchovu s pánom prof. Šimulčíkom a skvelé hodiny UAK s pani prof. Strivinskou.

Keby si mal/a vybrať jeden najvýznamnejší zážitok z tvojho GABáckeho života, čo by to bolo?

- Haha, korčuľovanie na kočape, jednoznačne.
- My sme sa spolu veľa nasmiali, sadli sme si ako kolektív. Asi najvýraznejšími spomienkami sú rafting a naša stužková.
- Posledný rok bol najintenzívnejší. Je ťažké vybrať niečo naj, ale musím sa priznať, že stužkovú budem mať v pamäti ešte dlho. A samozrejme, nikdy nezabudnem na spevácke umenie môjho spolužiaka (Roger !).
- Tých zážitkov je strašne veľa, keďže sme dosť sprostácka trieda, ale za taký dosť výrazný považujem ten, kedy náš spolužiak „maďarskej národnosti“ :) použil asi najslovenskejšiu vetu v histórii vôbec. Veta znela: „Nebudem vedieť stihnúť kuknúť.“
- Behanie po Senci a vyberanie peňazí na charitu.
- Všetky, lebo všetky nás posunuli do celku, ako sme dnes. Splavovanie Oravy, výstup na mnohé vrchy pri piesňach pána riaditeľa, dlhé noci hrania aktivít a vtipov (i keď na účet iných) alebo aj vlastný (v tom je ten humor). Každú spomienku mám v hlave, a tak

ľahko ju nepustím :). Na každom výlete sme sa vyformovali, naučili spolupráci a spoznali, že aj tí učitelia sú predsa len obyčajní ľudia s humorom.

- Vlečenie Iva „rozkopaného“ na konci stužkovej do taxíku.
- Výraznejšie spomienky sa spájajú najmä so školským výletmi a turnajmi, ktoré boli vždy príjemnou obmenou stereotypu, ktorý občas nastane počas školského života. Konkrétne spomienky by mohli byť svojím obsahom do dotazníku možno netaktné, avšak stredná škola ich priniesla veľmi veľa.

Je niečo, čo by si na GABe rád/rada zmenil/a, ak by si mal/a možnosť?

- Aby si žiaci cez dlhé prestávky mohli na pár minút odskočiť zo školy.
- Keby som mohla, zmenila by som prístup niektorých profesorov, školskú jedáleň a trošku by škole prospelo aj zainvestovať do kúrenia v zime :).
- Klasika – učiteľov (podaktorých) a to preto, lebo táto škola je na vysokej úrovni, nech si už myslí kto chce, čo chce a malá skupinka učiteľov to tam troška ruší. Decká by mali chodiť do školy s elánom a nie zo strachom, že čo to v tej škole zas bude. Viac sa tým pádom aj naučia a zostanú im pekné spomienky na školské časy, a trošku by som to tam zmodernizoval, najmä technické vybavenie.
- Rekonštrukciu interiéru.
- Postoj niektorých učiteľov, napr. zažité cesty k veciam, ktoré sa musia zmeniť. Prečo študenti nevedia, že do februára či januára je možnosť zmeny predmetu na maturity?
- Možno iba nutnosť nosiť prezuvky, ale vlastne ma bavilo provokovať p. p. Lesa-ya :).
- Na našom gymnáziu by bolo vhodné otvoriť nejaký typ bufetu. Určite by to prispe- lo k úrovni školy.

A teraz k maturitám. Aké pocity si mal/a pred písomnými maturitami?

- Prirodzený stres, to je jasné, ale inak úplná pohoda.
- Zo slovenčiny som si bola istá, minimálny stres, avšak z angličtiny tu stres bol a veľký.
- Zmiešané. Pred SJL a ANJ som bola v pohode, celkom som už bola rada, že ideme písať, lebo som bola zvedavá na test. Pred MAT som sa už aj bála.
- Stres, úzkosť, strach z nepoznaného, no po prvom dni sa to hneď zmenilo a uvedomil som si, že som sa obával zbytočne.
- Mierna, skoro žiadna nervozita.
- V pohode, nepripravoval som sa na ne nijak špecificky, len som šiel a napísal. Veril som, že ma učiteľky pripravili.
- Že som podcenil prípravu počas predchádzajúcich rokov.
- Písomných maturít som sa úprimne obával, keďže som skôr rétor ako pisár. Gramatika bola mojou achillovou pätou, či už je reč o slovenskom jazyku alebo o tom anglickom. Na pohode mi nepridala ani choroba, ktorá ma počas maturít sprevá- dzala.

Popíš našim mladším študentom, aké to je, zasadnúť si za maturitný test/ stôl. Čo sa ti v tých momentoch prehádzalo hlavou?

- Otče náš, ktorý si na nebesiach...
- Nebolo to také stresujúce, ako som si myslela. Čakala som striktnejšiu atmosféru,

ale realita bola v celku pozitívna a uvoľnená. Ale samozrejme, že tu bolo isté napätie.

- Stále som si hovorila : „Haló, už je to naozaj, už sa sústreď.“ Myslím, že ak ste v klude a nestresujete sa a dávate si pozor na čas, nemáte problém dať test na potrebný počet percent.
- Popravde nič. Chcel som to mať rýchlo za sebou, jeden aj druhý deň a možno to išlo tak trochu na úkor mojich výsledkov, takže pre nastupujúce generácie maturantov :) - nikam sa netreba ponáhľať, všetko s nadhľadom (ja viem, nám sa to už hovorí ľahko), ale fakt, o nič tam nejde. Veď september je za rohom :).
- Dúfanie, že som dal niečo správne.
- 3 emócie. Stres. Strach. Pocit vracania. Všetko je v poriadku, pokiaľ nie si 3 minúty od vstupu do miestnosti. Vtedy som sa rozklepal :). Ale po potiahnutí otázky sa človek upokojí, ak si vytiahne niečo, čo vie. UPOZORNENIE: otázky sú tak písané, že som si myslel, že neviem ani „ň“, pričom to bola ale ľahká otázka. A priamo pri odpovedi, ak budeš spolupracovať s učiteľom, zmaturuješ istotne.
- Vždy som nadobudol pocit istoty práve až keď som si sadol k učiteľom, pretože práve pod stresom podám najlepší výkon.
- Som človek, ktorému sa v hlavne pri takýchto situáciách takmer vždy vynoria tie najhoršie scenáre, aj keď navonok sa snažím zachovať kamennú tvár. Inak tomu nebolo ani tentoraz. Videl som sa, ako plávam v mori odpadkov a mojím najlepším priateľom a partnerom je jednooký ryšavý pes Rodger, ktorý má aj tak väčšiu šancu na nájdenie práce ako ja. No po úspešnom vyriešení úvodných otázok počítačový stres opadol a do práce sa pustila pamäťová stopa z hodín slovenského jazyka.

A na záver. Ako by si celkovo zhodnotil/a svoje štúdium na našej škole, prípadne, čo by si poradil/a či odkázal/a mladším študentom?

- Učte sa priebežne celé štyri roky, nemusíte to preháňať, len majte prehľad a bude dobre. Netrhajte sa zbytočne, v konečnom dôsledku vám to nepomôže. Treba hlavne pozitívne myslieť a mať aj trošku šťastia. A ešte jedna vec, nehádajte sa s učiteľmi a nerobte im naprieky, akurát si uškodíte.
- Ak sa budete zodpovedne pripravovať už teraz, pomôže vám to v maturitnom ročníku. Štvrtý ročník je veľmi náročný, ale nesmiete zabúdať aj na zábavu.
- Myslím, že štúdium som zvládla dobre. Rozhodne by som poradila budúcim maturantom, nech si poriadne rozmyslia, z čoho pôjdu maturovať a čo potrebujú na VŠ, prípadne na prijímačky. A nech sa neboja ísť maturovať z fyziky, lebo dnes trošku ľutujem, že som z nej nešla maturovať.
- Nie som veľmi spokojný s mojimi študijnými „úspechmi“, a preto by som všetkým odkázal, že netreba nič podceňovať a hlavne to, že aj keď sa vám nechce učiť, môžete si to aspoň raz, dvakrát prečítať, nech ste v obraze, pretože sa vám to všetkým pekne vypomstí v poslednom ročníku :). Viem, o čom hovorím a nepravem tieto stresy a pocity ničoty zo štúdia nikomu, no to je už na dlhšiu debatu, tak si ma môžete kludne pridať na snape, niečo poriešime :) (P.S. len dievčatá, poprosím).
- Trpezlivosť, pevné nervy a schopnosť povzniesť sa nad určitými vecami.
- Jedno slovo. Úspešné. Našiel som kamarátov, spoznal nových ľudí, spoznal, aké dobré osoby sú učitelia a odchádzam plný spomienok. Čo také poradiť? Užívajte si čas, pokiaľ ho máte, buďte milí a úprimní k učiteľom a ono sa vám to vráti. A hlavne, aspoň niekedy sa pozrite do zošita, inak to v maturitnom ročníku budete ľutovať :).

- Asi to bude klišé, ale odkázal by som im, aby skúsili spraviť dobrý prvý dojem a ak aj chcú byť leniví, nech sa snažia aspoň na jazykoch.
- S ohľadom na všetky faktory som so strednou školou veľmi spokojný, aj keď každá minca má dve strany. Každý človek je iný, a preto je nemožné zavdačiť sa každému a rovnako to bolo i v mojom prípade. Určite by sa našli učitelia, ktorým som nepadol do oka a občas to dali najavo, no bolo by prízemné povedať, že ja som nikdy nevykonal nič, čo by nerozčúlilo aj nejakého učiteľa. V priebehu týchto 4 rokov som sa naučil pokore, radosti z vecí, ktoré škola prináša (fakt také sú, hoc to pochopíte rovnako v čase, keď budete zatvárať brány strednej školy) a, samozrejme, to najesenciálnejšie, vedomosti. Ak by som chcel niečo odkázať študentom, bolo by to určite chodiť do školy pravidelne, pripravovať sa každý deň (nemusíte potom ako ja dobiehať 4 roky učiva) a nehnevať učiteľov, pretože sú to výnimoční ľudia, ktorí zasvätili svoje životy vzdelávaniu mladých ľudí, ktorými ste aj vy. A pamätajte, hoc sa cítite neohrození, učiteľ vám vždy môže život znepříjemniť, tak mu na to nedávajte zbytočne zámienky.

P.S.?

- Príbeh nekončí...
- Som vďačný učiteľom, ktorí nás na krídlach ich vedomostí previedli bludiskom nástrah strednej školy. Boli ochotní povzniesť sa nad naše tínedžerské šibalstvá a nezlomili nad nami palicu. Venovali nám viac pozornosti, než za ktorú sú platení a snažili sa, hoc videli, že občas to nemá žiadny zmysel. Pre mňa sú to ľudia, ktorí by mali byť na vrchole spoločenských tried za prácu, ktorú deň čo deň vykonávajú. Ďakujem vám. Špeciálne by som chcel poďakovať pani prof. Strivinskej, ktorá je najlepšou triednou na svete. Zo srdca vám ďakujem.

Pohl'ad do zrkadla

Už tradične v koncoročnom Gymkáči oslovujeme našich najmladších – žiakov triedy príma. Zaujíma nás, ako po roku strávenom v laviciach GAB-u vidia sami seba i svoju novú alma mater. V triede je 19 dievčat a 11 chlapcov. Ich triednou profesorkou je Mgr. Danka Knutová.

Ako vidia chlapci dievčatá

Plusy: sú milé, pekné, múdre, vtipné (niektoré), vyznajú sa v hokeji, ide im tanec.

Minusy: namyslené, veľké ego, premúdrele, trápne (niekedy), urážajú, niektoré sú urážlivé, detinské a myslia si, že sú už dospelé.

Ako vidia dievčatá chlapcov

Plusy: sú vtipní, nie sú hlúpi, niektorí sú v pohode, milí, pohodľáci, bolo s nimi fajn na prespávačke (Cinema Nacht), keď chcú, sú priateľskí a milí, je s nimi sranda, parťáci.

Minusy: majú zlý vkus na dievčatá (nepáči sa im), sú pervezní, sú to veľkí gambleri (stále sa hrajú na mobiloch), nemajú radi Justina Biebera, sú hluční, neporiadni.

Viktória Nemcová, príma

Anketa v príme

1. **Čo sa ti na novej škole najviac páči a čo Ti, naopak príliš nevyhovuje?**

D: Sú tu dobrí učitelia, ale nevyhovuje mi trochu viac učenia.

D: Nevyhovuje mi, že po telesnej máme iba 5-minútovú prestávku, čiže nestíhame ďalšiu hodinu.

Ch: Páči sa mi kolektív a učitelia. Nepáči sa mi dĺžka prestávok.

Ch: Všetko je super.

D: Páči sa mi, že som sa sem vôbec dostala. Sú tu aj dobrí učitelia a až na niektoré predmety ma všetko baví. Čo mi nevyhovuje? V podstate nič. Mám to tu rada.

D: Páči sa mi - začiatok a koniec vyučovania. Nepáči sa mi - obedy, niektorí učitelia.

D: Páčia sa mi noví spolužiaci a nevyhovuje mi školská jedáleň.

2. Našiel/ našla si si tu nejakú záľubu?

D: Nie, iba mám teraz trochu radšej vybíjanú.

Ch: Našiel som si záľubu a tou záľubou je krúžok robotiky.

D: Začala ma viac baviť biológia a matika.

D: Nie, ale biológia a matematika je super!

D: Ani veľmi nie, len som sa trochu viac skamarátila s biológiou.

3. Ako dlho sa pripravuješ na vyučovanie?

D: 1 hodku.

D: Záleží koľko máme nového učiva.

D: Ak sa nemám čo učiť, tak 10 minút. Ak sa mám učiť, tak možno aj 2 hodiny.

Ch: Ako kedy... keď je písomka, tak viac.

D: Podľa toho, že na ktorý deň.

Ch: Asi 3 hodiny.

D: To podľa mňa závisí od toho, či vás daný predmet baví alebo nie. Ak vás baví, stačí sa naň pripravovať 5 minút, no ak nie, tak vám to učenie nejde do hlavy. Nevieť. Vždy sa pripravujem okolo 20 min.

4. Ak by si mohol/ mohla, zmenil/ zmenila by si na škole niečo?

Ch: Menej hodín nemčiny za týždeň. Nemám moc rád nemčinu...

Ch: Dlhšie prestávky.

D: Zmenila by som telocvičňu a jedlo v jedálni. Moc mi tu nechutí.

D: Aby sa na niektorých miestach škola vynovila.

5. Kto je tvoj najobľúbenejší profesor/profesorka?

D: Pani učiteľka Tatiana Vietorisová a pani učiteľka Danká Knutová.

D: P.p. Vietorisová, P.p. Maľa.

D: Pani prof. Vietorisová, pani prof. Knutová a pán prof. Maľa.

D: Profesorka Knutová, profesor Maľa, profesorka Oberhauserová.

Ch: P.p. Knutová a p.p. Šimulčík.

6. Ktorý predmet máš najradšej? Prečo?

Ch: Angličtinu, lebo mi ide najlepšie a máme pani učiteľku Knutovú.

D: Asi si pomyslíte, že som totálne strelená, keď sem napíšem že slovenčinu. Ja neviem, rada píšem básničky a krátke poviedky. Okrem toho mám rada dejepis a fyzika je tiež fajn.

D: Asi biológiu, lebo sa tam učíme zaujímavé veci.

D: Telesnú, pretože obľubujem športy.

D: Hudobnú výchovu. Lebo zbožňujem hudbu.

Ch: Angličtinu, geografiu, lebo chcem raz žiť v Anglicku a zaujímajú ma veci ohľadom inej kultúry, hlavne tropickej.

Ch: Dejepis. Je na ňom sranda a pán profesor nás veľa naučí.

D: Najradšej mám geografiu, lebo ma baví a je zaujímavá a ešte mám celkom rada fyziku, ktorá je tiež veľmi zaujímavá.

7. Ktorý predmet veľmi neobľubuješ? Prečo?

D: Nemám rada občiansku, lebo je veľmi nudná a niekedy si nerozumiem so slovenským jazykom.

Ch: Výtvarná - neviem kresliť.

D: Občianka. Podľa mňa je zbytočná. Teda neberte ma zle, ale ja proste na také veci

nie som.

D: Slovenský jazyk, matematika, fyzika.

Ch: Každý predmet je fajn.

D: Dejeпис a slovenčinu - nebaví ma to.

8. Je to tu iné ako na základnej škole? V čom?

Ch: Áno - sú tu učebne Bio, Fyz, Geo - sú tu o dosť múdrejšie deti (taká elita).

D: Áno - neviem, sú tu super ľudia.

D: Učitelia vedia lepšie naučiť a vysvetľovať.

D: Áno. Vyučovanie začína aj končí skôr.

Ch: GAB je menší.

D: V automate sú normálne veci na jedenie a záchody sú v celkom dobrom stave.

9. Ako dlho si si zvykal/ a na nový kolektív? Bolo pre teba príliš ťažké nájsť si kamarátov?

D: Nebolo to ťažké. Na seba sme si zvykli veľmi rýchlo a sme VEĽMI dobrý kolektív!!!

D: Ani nie, keďže s viacerými som sa poznala dlhšie.

Ch: Chalanov

D: Všetci sme si rýchlo padli do oka. Všetkých som poznal a pol dievčat tiež, takže pohoda.

D: Zvykla som si rýchlo a nebolo pre mňa ťažké nájsť si kamarátov.

Ch: Áno, ešte stále si zvykám.

10. Si zatiaľ spokojný/á so svojimi študijnými výsledkami?

D: Ako kedy. Dostala som tu svoju prvú päťku. Najväčší paradox je, že zo svojho najobľúbenejšieho predmetu.

Ch: No, slovenčina mi nejde.

D: Nie, s angličtinou (priemer mám 1,77).

D: Hej, bála som sa, že to bude horšie.

D: Z niektorých predmetov áno, z niektorých nie.

Ch: Nie, musím sa zlepšiť.

11. Čo hovoríš na školskú jedáleň? Si spokojný/á s obedom?

D: No, možno by som obmedzila toľko zemiakov a našla som viackrát v obede vlasy.

Ch: Áno, ale mohli by byť aj lepšie.

D: No niekedy mi chutia a niekedy nie.

D: Neeeeeeeeeeee!

Ch: Jedáliček by mohol byť pestrejší.

D: Každý má svoje chute a nie vždy mi tam chutí.

12. Si spokojný/á s rozhodnutím študovať na GAB-e?

Ch: Asi.

Ch: Naviem ešte. Asi sa zameriam na nejaký predmet.

D: Ale hej, zatiaľ som spokojná.

D: Určite. Málokedy sa vám naskytne taká príležitosť. Už to, že ma vybrali, je šťastie.

Ch: Áno. Prečo nie? Je to tu super.

Ch: Zo začiatku nie, ale teraz by som si už nevedel predstaviť byť na „základke“.

D: Áno, najprv som si myslela, že to bude horšie, ale teraz som veľmi spokojná.

Trochu snehu v spomienkach...

napísala **Miriám Mat'ašáková**, kvinta

Týždeň po jarých prázdninách vzali p. p. Šimulčík a p. p. Babiaková triedy kvintu a 1.A na lyžiarsky výcvik na Hruštín. Rovesníci, ktorí sa väčšina medzi sebou nepoznajú, s napätím čakajú, kedy autobus už konečne vyrazí a oni mohli plne vypustiť školu z hláv. (Niežeby sa to nestávalo aj počas školských dní...) Cesta bola dlhá a ako pomaly čas plynul, tak sa dlho neukazoval žiadny sneh. Už sme si mysleli, že sme asi nemali dôverovať internetovej web kamere. Chvíľu na to sa už začal objavovať a keď autobus po dlhej ceste obkolesenej len lesom konečne prešiel dreveným oblúkom „Vitajte“, uvideli sme biely sneh, ktorý bol všade, kam oko dovidelo. Po vyložení batožiny do vstupnej haly za sprievodu našich silných hlasiviek, sme určite vyzerali ako Hujerovci. Keď sa konečne každý dostal na svoju izbu, mali sme čas až do večera na vyloženie vecí a udomácnenia sa, ale vyzeralo to skôr ako „kto zistí skôr, akú má ten druhý izbu.“

Nasledujúce dni tiekli ako prúd vody. Každé ráno povedať pár nepekných slov na budík alebo službu, ktorá nás nenechala spať ani o minútu dlhšie. Ísť na raňajky, obliecť sa, lyžovať a pokúsiť udržať sa na nohách po prebdení noci. Obed, oddych, poobedňajšie lyžovanie, večera, rozkazy a voľno. I keď sa zdá, že program bol nabitý, našiel sa čas na poriadne zážitky.

Spustenie alarmu na celý hotel, pasty na hlavách a vo vlasoch, skúšanie rôznych trikov na lyžiach, ktoré nie vždy dopadnú dobre, pozeranie Oscarov do skorého rána, „čajíčkovanie“ na balkónoch, hranie rôznych spoločenských hier, hranie na ukulele

počas jazdy na lyžiach, spoločne strávené chvíle plné výbuchov smiechu, zaujímavé chvíle z wellnessu a mnoho ďalších, ktoré zostanú navždy v našich srdciach.

Keď prišiel ten nechcený piatok, všetci sa s nechutťou balili a neochotne odovzdávali izby. Čas strávený čakaním na obed sa nebezpečne približoval a my sme radšej chceli, aby bol znova pondelok alebo sme vymýšľali rôzne nezmysly, ako tu ostať o pár dní dlhšie. Aj napriek našim geniálnym a originálnym nápadom, žiadny nebol, žiaľ, realizovateľný. Keď sa vyhlásil odchod, spravili sa posledné fotky, nasadlo sa do autobusu a čakala nás dlhá cesta domov, ktorú zo začiatku veľa ľudí prespalo, lebo, povedzme si na rovinu, veľa sme toho nenaspali. Napriek tomu sme si lyžiarsky poriadne užili a nikdy naň nezabudneme.

Anketa po lyžiarskom zájazde (1. A, kvinta)

Aký je tvoj najlepší/najzaujímavejší zážitok z lyžiarskeho?

D: Guľovačka a karneval.

CH: Keď mal nemenovaný žiak (Samuel P.) podprsenku.

D: Keď som od chalanov dostala do vlasov o šiestej ráno pastu so šampónom.

D: Určite spoločne strávené večery a 16 objednaných píz.

CH: Ako sa David zobudil vždy s namaľovanými nechtami.

D: Keď sme boli len v plavkách a uteráku, začal alarm a všetci sme sa museli zoskúpiť pri hlavnom vchode.

CH: Spustenie alarmu a príchod p. p. Šimulčíka na izbu o 4:45.

CH: Keď nám dali fúkať z marlenky. (Nenafúkali sme L)

CH: Keď nás s Matejom vymkli v plavkách vonku.

Ako sa ti lyžovalo? Vyhovoval ti lyžiarsky svah?

D: Lyžovalo sa mi super, akurát sneh bol ťažký, tak to bolo horšie.

D: Celkom fajn.

D: Lyžovalo sa mi veľmi dobre, ale svah bol príliš krátky.

CH: Lyžovalo sa dobre, ale svah bol krátky a nebol dostatočne strmý.

CH: Sneh bol dosť mokrý.

D: Super, dokonalý svah na lyžiarsky.

D: Svah mi vyhovoval, ale sneh nebol vždy dostatočne upravený.

CH: Svah nebol zlý, horší bol, ale sneh – bol mokrý a nedobre zratrakovaný.

Čo hovoríš na preteky v lyžovaní? Si spokojný so svojím výkonom?

CH: No, ja som nešiel na rýchlosť.

D: Tak na to, že som lyžovala prvýkrát, tak som so svojím 3. miestom spokojná.

CH: Konkurencia nebola veľká, ale i tak som

spokojný.

D: Doteraz nemám svoj čas.

D: Dobrý nápad. Ďakujem učiteľom, že to zorganizovali.

CH: Preteky boli zle zorganizované, keďže neboli usporiadané pre snowboardistov.

CH: Jasné, že som. Prvé miesto akoby nič.

Priniesol ti lyžiarsky výcvik pokroky lyžovaní?

CH: Priniesol mi pokroky v opätovnom vstávaní na svahu po pádoch.

D: Zistila som, že viem ísť rýchlejšie, ako som si myslela.

CH: Naučil som sa hrať na ukulele a zároveň lyžovať.

CH: Áno, veľmi som bol spokojný s výukou.

D: Áno, spravila som veľmi veľké pokroky a som z toho nesmierne šťastná.

D: Lyžujem takisto.

D: Áno. Učitelia boli pozorní, povedali mi moje chyby a pomohli mi ich odstrániť.

Osoba, bez ktorej by si si nevedel/a lyžiarsky predstaviť?

CH: Bez kamarátov a nášho p. p. Šimulčíka.

D: Tých osôb je viac a vlastne by som nechcela ísť na lyžiarsky, kde by nebola celá moja trieda a kvinta.

D: Každá osoba má niečo, čo robilo našu triedu našou triedou.

D: Bez kuchárov.

CH: Bez barmanky.

CH: Filipovič, Jakabovič, Martonka, Kováčik, Hanzen.

CH: P. p. Šimulčík.

D: Moji spolužiaci. (208,209)

Ako k vám učitelia pristupovali? Boli prísni alebo viac zhovievaví?

D: No, boli trochu prísni, veľa vecí zakazovali, ale my sme to aj tak nedodržiavali.

CH: Zhovievaví, aj keď o tom nevedeli.

CH: Prísni, ale féroví.

D: Najlepšia bola Lucia. Boli veľmi zhovievaví, niekedy som ich za to obdivovala.

CH: O čom učitelia nevedeli, to ich netrápilo.

CH: Pán profesor Šimulčík hviezdil.

D: Niekedy boli dobrí a inokedy veľmi prísni.

D: Bolo to 50 na 50.

Upevnili sa vďaka lyžiarskemu vzťahy v triede? Aj kolektív celkovo?

D: Zostali v rovnakom stave.

CH: Celkovo ani nie, skôr sme sa viac skupinkovali.

D: Už predtým sme boli veľmi dobrý kolektív.

CH: Áno, určite.

CH: Určite. Dobré sme sa spoznali a teraz v škole, aj mimo nej, držíme spolu.

D: Podľa mňa ani nie. Len trocha. Bolo by treba na to ďalší lyžiarsky.

D: Pravdaže, je z nás super kolektív.

D: Veľmi dobre sa upevnili vzťahy v triede a aj s kvintou.

Ak by sa dalo, zostal/a by si dlhšie?

D: Určite áno. Ešte aspoň na týždeň.

CH: Keby som bol s nimi, áno.

D: Keby boli ostatné dni také, ako tie posledné, áno.

CH: Bez rozmýšľania.

CH: Bolo dobre, ale „všade dobre, doma najlepšie“ platilo v tomto prípade aj pre mňa.

D: Áno, ale museli by tam byť prváci a kvinta.

D: Aj mesiac.

D: Aj roky.

Máš voči lyžiarskemu aj nejaké negatíva?

CH: Večierka.

D: Áno, že vždy bol na našej izbe bordel, pretože tam boli asi tri izby „nasáčkované“.

D: Že sme boli krátko.

D: Andrej Č.

CH: Emma G.

CH: Keď som sa zobudil, mal som celú nohu popísanú.

CH: Veľmi som sa nevyspal.

D: Nič mi nenapadá.

CH: Nedostatočná strava.

Ak by si mal/a čarovné schopnosti, čo by si k lyžiarskemu pričaroval/a alebo odčaroval/a?

CH: Švédske stoly.

D: Pričarovala by som povolenie k sánkovaniu.

CH: Upratovačku.

CH: Odčaroval by som Emu.

D: Odčarovala by som Andreja.

D: Pričarovala by som viac jedla a dní a odčarovala dážď.

CH: Pričaroval alkohol, odčaroval tester.

D: Pričarovala zimu.

CH: Teplejší bazén.

CH: Odčaroval steny medzi izbami.

D: Viac jedla (niežeby ho bolo málo).

D: Viac dní s týmito ľuďmi.

CH: Pričaroval p. p. Maľu.

Gesto pre mesto

Vážení rodičia a priatelia školy,

dajte, prosím, **hlas nášmu projektu** na www.gestopremesto.sk!

V rámci krúžku robotiky už tretí rok **usilovne pracujeme** na konštrukciách a programovaní robotov zo stavebnice LEGO Mindstorms.

Vyvrcholením nášho snaženia býva účasť na súťaži First Lego League. Z finančného daru od Raiffeisen BANK by sme mohli zaplatiť štartovné na turnaji FLL 2017, LEGO súčiasťky a materiál potrebný na výskumný projekt a jeho prezentáciu na turnaji.

Témou tohto ročníka je **Hydro Dynamics** a voda - Senecké jazera, dažďová voda a pod., je v našom regióne jednou z kľúčových tém.

Ďakujeme!

Krúžok robotiky a PaedDr. Martina Koblková

Letný „semester“ krúžku Robotika

napísal **Lukáš Mikulec**, terciaria

Makerfaire 2017

Senec 6.6.2017

Od februára 2017 riešime Robotickú ligu FLL (RL), ktorú organizuje občianske združenie Robotika.sk.

Na webe RL je vždy zverejnené zadanie, na ktorého vyriešenia máme 3 týždne. Vymyslíme robota, ktorého následne postavíme a naprogramujeme. Celkovo je 8 zadanií, čiže od februára každé 3 týždne pracujeme na novej úlohe. Oproti minulým rokom sme šikovnejší a kvalita našich riešení sa zvýšila a k 6.júnu sme na piatom mieste spomedzi 19 tímov. Prvýkrát sme dokonca získali plný počet bodov za úlohu. Ak by ste si chceli pozrieť naše riešenia, nájdete ich po nascanovaní tohto QR kódu.

V máji sme začali chodiť na seminár Robotika.sk, ktorý sa koná každý mesiac v Bratislavskom FabLabe. Sú to prednášky pre verejnosť. Najbližšie sa chystáme 7. júna na prednášku Hierarchické učenie posilňovaním pre hru Starcraft.

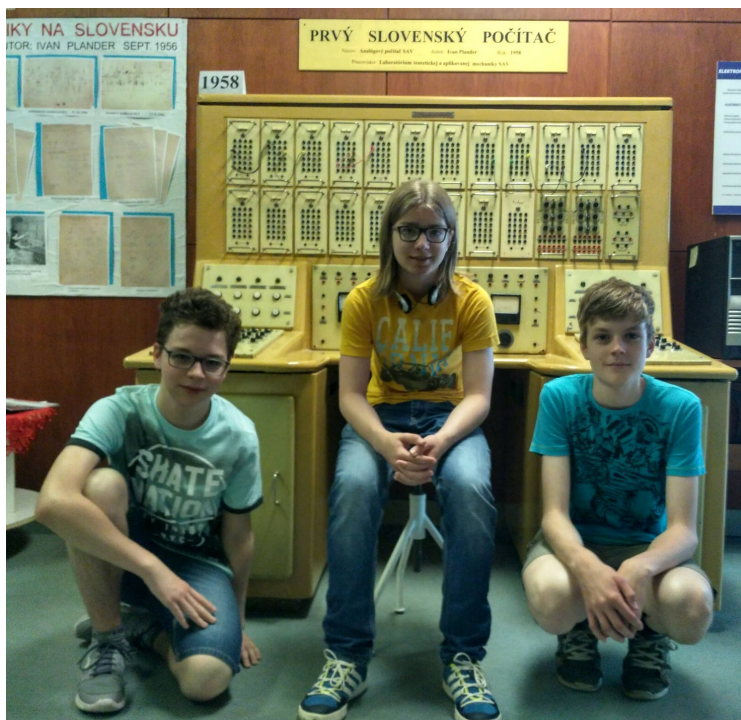
Navštívili sme aj festival inovácií, kreativity a technológie Maker Faire 2017 vo Viedni, ktorý sa konal 20. a 21. mája. Zúčastnili sme sa ho v sobotu 20. mája. Náš výlet sa začal už o pol siedmej ráno. Cestovali sme vlakom, autobusom, metrom i električkou, až sme sa dostali do budovy, kde sa akcia konala. Festival bol plný zaujímavých prednášok v angličtine i v nemčine. Vyskúšali sme si vytlačiť našu tvár ako gumený cukrík i virtuálnu realitu. 3D tlačiarň bolo na festivale veľa. išlo už o bežnú vec.

V rámci školskej exkurzie sme 31. mája navštívili Výpočtové stredisko Slovenskej akadémie vied, kde sme si pozreli celú históriu informatiky na Slovensku, od prvého slovenského počítača až po históriu spred 15 rokov a navštívili sme bratislavský Fab-Lab, kde chodíme na prednášky, no boli sme tam i na súťaži First Lego League v decembri minulého roku.

V sobotu 3.6.2017 sme sa zúčastnili Kóderského dňa detí v bratislavskom Bináriu, kde sme sa naučili niečo si naprogramovať.

V lete plánujeme spolupracovať na projekte FabLabu - RUKAVICA, pracovný názov Filip. Je to projekt pre Filipa z Košíc, ktorý je ťažko zdravotne postihnutý. Jediné čo vie, je hýbať končekmi prstov. Preto študenti FabLabu prišli z nápadom vyrobiť preňho rukavicu, ktorá by vedela snímať tlak a preložiť ho na tzv. abecedu, vďaka ktorej by vedel nielen komunikovať, ale zároveň kontrolovať rôzne veci v dome. Tým pádom by mohol byť úplne samostatný. Našou úlohou je vymyslieť, aké rôzne veci by mohol kontrolovať a ako, napr. chladničku alebo zavlažovanie.

Čo dodať? Ak vás niečo zaujíma, nájdite si cestu, rozširujte si obzory a napredujte!

Výpočtové stredisko SAV

Súťaže

Kráľ detských čitateľov

Srdečne gratulujeme žiačke **Petre Blahútovej** k získaniu titulu Kráľ detských čitateľov!

Rovnako sa tešíme z úspechov **Niny Terezy Andrejčákovej**, ktorá získala v súťaži 2. miesto a **Veroniky Baričákovej**, **Sabíny Beličkovej** a **Niny Koziakovej**, ktoré s rovnakým počtom bodov obsadili 3. miesto. Súťaž organizovala Mestská knižnica v Senci.

Školské kolo Hviezdoslavov Kubín

POÉZIA:

- 1. miesto - **René Dzurilla** (príma)
- 1. miesto - **Veronika Hippová** (tercia)
- 2. miesto - **Veronika Horváthová** (tercia)

PRÓZA:

- 1. miesto - **Nina Griačová** (príma)
- 1. miesto - **Lenka Šemrincová** (sekunda)
- 2. miesto - **Linda Figurová** (tercia)
- 3. miesto - **Lucia Jančošková** (tercia)

Biblická olympiáda - dekanátne kolo

Srdečne gratulujeme víťazným družstvám dekanátneho kola Biblickej olympiády: **Kataríne Pozsárovej**, **Dominike Polgárovej**, **Tereze Pienčákovej** (žiačkam sekundy) za 2. miesto v kategórii ZŠ, **Zuzane Lahovej**, **Sofii Fedorovej**, **Nine Hečkovej** (študentkám kvinty) za 1. miesto v kategórii SŠ.

Biologická olympiáda

Dominika Polgárová (sekunda) - 1. miesto v okresnom kole, kategória D
Dávid Harsányi (sekunda) - 4. miesto v krajskom kole, kategória E - odbornosť zoológia

Geografická olympiáda

Matúš Buček (sekunda) - 3. miesto v krajskom kole, kategória F

Dňa 21. až 23. apríla 2017 sa v Košiciach uskutočnilo celoštátne kolo Geografickej olympiády. Študentka kvinty **Nina Bučeková** (1. miesto v krajskom kole) sú-

tťažila v kategórii B (práce na tému súvisiace so Slovenskom - aktuálnymi problémami Slovenska).

Téma jej práce bola "Odkiaľ pochádza ovocie a zelenina v našich obchodoch". Prioritou bolo zistiť a zhodnotiť pôvod určitých druhov ovocia a zeleniny vo vybraných obchodoch na základe vlastného prieskumu.

Nina Bučková získala **1. miesto v celoštátnom kole 45. ročníka Geografickej olympiády** v kategórii B. Zároveň jej celoslovenská komisia Geografickej olympiády udelila CENU MICHALA ZAŤKA za najlepšiu prácu.

Blahoželáme!

Mgr. Tatiana Vietorisová

Olympiáda z chémie - školské kolo

kategória B: A. Veselý 2.A - 7. miesto

kategória C: N. Hečková kvinta - 5. miesto, úspešná riešiteľka

kategória D: N. Turinič kvarta - 8. miesto, úspešný riešiteľ

V tomto školskom roku sa prvýkrát konalo na našej škole okresné kolo CHO kat. D (ZŠ a nižšie ročníky 8-ročného gymnázia).

Zúčastnilo sa ho 16 žiakov, z našej školy 4 žiaci z kvarty:

N. Turinič - 3. miesto, postup do krajského kola

L. Fiala - 6. miesto

A. Švorc - 9. miesto

D. Murgaš - 13. miesto

PeadDr. Zuzana Synaková

Matematicko-športová súťaž Pikopretek

Dňa **11.5.2017** sa v náhradnom termíne konal už 19. ročník Pikopretek. Súťaž je určená pre štvorčlenné tímy z 5. - 8. tried základných škôl a príslušných ročníkov osemročných gymnázií. Vyše 60 organizátorov a sa popasovalo s náporom 118 družstiev a tie sa zase popasovali s 10 úlohami na približne troch kilometroch trasy.

Hodnotil sa jednak **hrubý čas**, za ktorý tím prebehol trasu (v čom je zarátaný **beh medzi stanovišťami**, ale aj **rýchlosť splnenia niektorých úloh** - kto ich splnil

trieda príma

trieda sekunda na štarte

rýchlejšie, mohol skôr pokračovať na ďalšie stanovište) a aj **uspokojivosť splnenia iných úloh** - kto ich v danom časovom limite splnil lepšie, dostal viac bonusových minút, ktoré sa odčítali od času, za ktorý tím prebehol trasu.

Naším najúspešnejším tímom boli **prímania**, ktorí získali **8. miesto** spomedzi 31 tímov. Tím **sekundy** získal pekné **11. miesto** spomedzi 32 tímov. Zabojoval aj tím **tercie** :-)

Imagine Logo Cup 2017

V celoslovenskej programátorskej súťaži Imagine Logo Cup sa **Matej Kočalka (kvinta)** umiestnil na 7. mieste zo 68 súťažiacich. **Kristián Porzer (tercia)** skončil na 15. mieste. *Blahoželáme!*

Našu školu v súťaži reprezentovali aj nasledujúci študenti sekundy a tercie: Jakub Doboš, Ondrej Michalka, Rudolf Vadovič, Matúš Buček, Michal Štofa, Robert Nemeček, Adam Hajtmaník, Svätoslav Bollo.

PK Matematika a práca s informáciami

Matematická olympiáda:

kategória MOZ 6:

Peter KUČÁR, príme - 2. miesto v okresnom kole

Nina GRIACHOVÁ, príme - 3. miesto v okresnom kole

Viktória NEMCOVÁ, príme -3. miesto v okresnom kole

kategória MOZ 7: Sara GAŠPAROVÁ, sekunda, 1. miesto v okresnom kole

kategória MOZ 8: Dalibor BATĚK, tercia, 2. miesto v okresnom kole

kategória C: Matej KOČALKA- úspešný riešiteľ v krajskom kole

kategória B: Pavol TOTH VAŇO- úspešný riešiteľ v krajskom kole

Pytagoriáda:

Kategória P6: Diana VRANSKÁ, prírma -1. miesto v okresnom kole

Kategória P8: Matúš BUČEK, tercia-1. miesto v okresnom kole

KLOKAN (najúspešnejší):

Kategória ŠKOLÁK 6: Diana VRANSKÁ, Natália KOVAČOVSKÁ - 95 % - 82. 171. na Slovensku

Kategória BENJAMÍN 7: Matúš BUČEK 100 % - 1. -35. na Slovensku

Kategória BENJAMÍN 8: Lucia BOTTLÍKOVÁ 100 % - 1.-53. na Slovensku

IQ olympiáda:

V regionálnom kole IQ olympiády sa **Matúš Buček** zo sekundy umiestnil na 17. mieste a **postúpil do celoslovenského finále.**

Korešpondenčné súťaže MAKS, MATIK, MALYNÁR - riešia sa priebežne, konečné výsledky získame až po ukončení súťaže a zverejnení konečnej výsledkovej listiny.

Internetová matematická olympiáda - naše družstvo sa umiestnilo v prvej polovici účastníkov.

NÁBOJ - matboj pre stredoškólkov: - všetky naše družstvá skončili na hranici prvej štvrtiny štartového poľa.

iBobor - najúspešnejší:

V aktuálnom ročníku súťaže iBobor až štyria naši študenti získali plný počet bodov:

Marek Žákovíc zo sexty,

Ubaldo Markus, Michal Petruř a Norbert Turinič z kvarty.

Všetkým spomínaným študentom ďakujeme za úspešnú reprezentáciu školy a prajeme veľa ďalších skvelých úspechov.

Mgr. Alena Balúchová, vedúca PK matematika a práca s informáciami

Zo života školy

Športový areál „Slávia“

napísal RNDr. Jozef Radzo, riaditeľ školy

Začiatkom 60-tych rokov minulého storočia bol v areáli medzi Športovou ul. a Priemyselnou ul. v Senci vybudovaný antukový bežecký ovál a v jeho vnútri antukové hádzanárske ihrisko, neskôr pokryté asfaltom. Na mieste dnešnej telocvične tam v začiatkoch bolo škvarové basketbalové ihrisko a v roku 1975 tam bola postavená telocvičňa z drevotriesky s parketovým hracím povrchom a vykurovaná elektrickými gamatkami.

V tomto storočí areál prešiel mnohými zmenami. V roku 2003 bola od základov zrekonštruovaná telocvičňa do dnešnej podoby. Má plynovú kotolňu a hrací povrch grafobal. Začali sme s rekonštrukciou a budovaním exteriérových plôch. Najskôr to bola výstavba minifutbalového ihriska s umelým trávnikom a osvetlením v zmysle projektu, ktorý sme vypracovali na výzvu Slovenského futbalového zväzu. Asfalt hádzanárskeho ihriska nám sponzor prekryl umelým trávnikom s čiarovaním dvoch basketbalových ihrísk. Následne sme vybudovali sektor pre vrh guľou a tartanový rozbeh pre skok do diaľky. Taktiež sme odstránili náletové kroviný. V roku 2016 sme vybudovali 200 m bežecký ovál s tartanovým povrchom, zrekonštruovali sme umelé osvetlenie hádzanárskeho ihriska osadením LED svetidiel a urobili sadovnícku úpravu. Na financovanie rekonštrukčných prác a budovania objektov po roku 2000 sa najväčšou mierou podieľal zriaďovateľ školy – Bratislavský samosprávny kraj, ktorý financoval priamo investičné výdavky, ale aj dotáciami projekty „Otvorená škola, oblasť športu“. Dotáciami prispelo mesto Senec, Slovenský futbalový zväz, sponzori, Rodičovské združenie pri škole a Školský športový klub GAB Senec, o.z. Chceme, aby tento areál slúžil nielen na vyučovanie telesnej a športovej výchovy, ale v mimovyučovacom čase aj pre širšiu verejnosť. Preto chceme areál doplniť exteriérovými fitness prvkami. Každý, kto príde využívať jednotlivé sektory areálu spôsobom, na ktoré sú určené a bude ich chrániť pred poškodením, bude v otváracích hodinách v areáli vítaný. Pred ostat-

nými „návštevníkmi“ chceme areál chrániť zrekonštruovaním vonkajšieho oplotenia.

V súčasnosti telocvičňa v popoludňajších a večerných hodinách využívajú na tréningy a zápasy najmä žiacke a mládežnícke družstvá Školského športového klubu GAB Senec – basketbal, VK GAB Senec – volejbal a florbalisti o.z. Deti v športe. Hádzanárske ihrisko je už tretiu sezónu dejiskom futbalovej miniligy. Na súpiskách družstiev sú aj

terajší naši študenti, ale aj naši absolventi. Všetkým športuchtivým deťom, mládeži i dospelým prajeme, aby v areáli zažívali radosť z pohybu a dobrých výsledkov v súťažiach a aby sa im vyhýbali zranenia.

Pod'akovanie

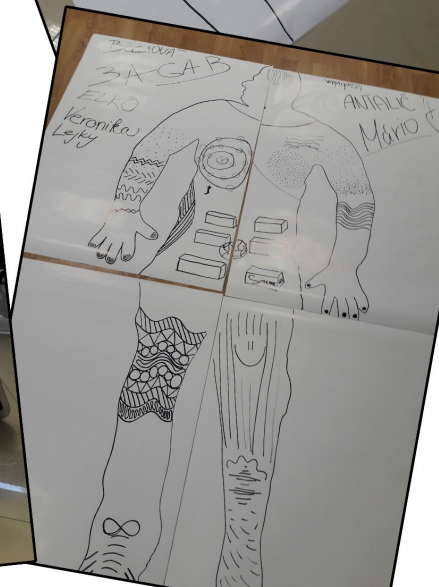
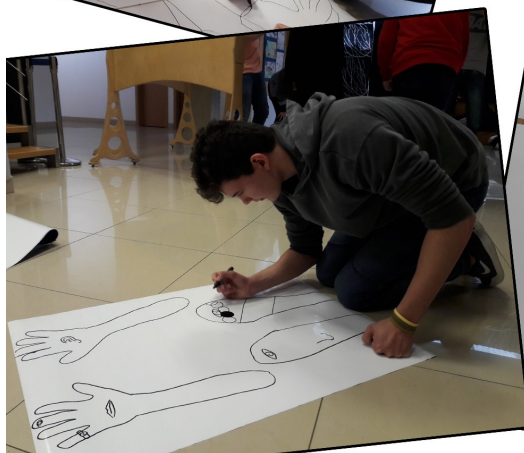
ĎAKUJEM študentom **Nikole Detárievej**, **Linde Figureovej** a **Marekovi Mokošovi**, ktorí si našli 13.5.2017 v sobotu popoludní čas, za umeleckú reprezentáciu našej školy na hudobnom festivale SENČANIA SENČANOM.

Mgr. Bibiána Strivinská

Tvorivé dielne, 3.A.

Deň Zeme, príma

Škola s úsmevom...

U: Ja som o tri konské hlavy popredu.

U: Táto trieda s vynikajúcou skúsenosťou s alkoholom by to mala vedieť.

Ž: Ja si všetko píšem.

U: Ale ja som ešte nič nediktovala.

U: Zaplaví vám pivnicu, potom prídu z DHS a vytiahnu vodu a vy môžete potom k sudom.

U: Pekná bola? Aj sa dalo na ňu dívať?

Ž: Pekná, pekná, bolo vidieť, že ste jej boli triedna.

U: Kde ste boli?

Ž: Nepočuli sme zvonenie.

U: Ti tak naložím, že ti bude do konca života zvonieť.

U: Musíme tú pokožku cibule jemne stiahnuť... pozor, Janko to ide urobiť!

U: Srdce je veľké ako tvoja päšť...

Ž: A čo ak nemám ruku?

U: Odporúčam vám dokončiť materskú školu.

U: Ja mať takých chlapcov spolužiakov, tak sa obesím...

U: Ja nechápem, prečo by som mala pozerat' do tej malej obrazovky, keď mám doma veľkú bedňu. Telka je moja clona. Pozerám a kukám.

U: Ako ho mám zabiť, aby som sa nedostala do väzenia?

U: Počúva ho ako búťľavá vřba.

Ž: (prelieza pod lavicu)

U: Chudý pes a nezmestí sa.

U: Ja nie som neviditeľná! Ešte mi to nikto nepovedal.

Ž: Lebo vás nevidia.

U: Lebo všetko, čo vymyslím, je geniálne.

U: Toto je rakúska myš. Dúfam, že bude dobrá.

U: Nepustím vás na obed, kým to nedorátate!

Ž: Ale my sa nemôžeme predbehnúť na obede tak ako vy pani profesorka.

U: Povedzte mi, akých renesančných umelcov poznáte.

Ž: Ninja korytnačky!

U: Vymenujte mi minerálne pramene, aké poznáte.

Ž: Rajec, Budiš, Smädný Mních...

U: Smädný mních?

Ž: Ale veď je smädný!

U: Aké je to prúdnicovité telo?

Ž: Keď tam prúdi krv nie?

U: No! Prečítaj to!

Ž: Unsere Haus

U: Nie sere! Ale zere.

(na písomke)

U: Vymenuj 3 druhy rýb.

Ž: tuniak, Nemo, Dory.

U: Tá prednáška je pre tých, čo si to zaslúžia. No vidíte, ja som si s vami zaslúžila písať písomku.

Ž: No, tak to potom nie ste moc dobrý človek.

U: Ja už toho mám dosť. Môžeme sa vymeniť. Nasledujúca hodina je celá vaša.

Ž: A dostaneme aj plat?

Ž: Nedajme si to v piatok, nechcete si predsa pokaziť víkend.

U: Všetak ja si ho nepokazím, ja ho pokazím vám!

U: Samo, čo máš medzi nohami?

Ž: Nič.

U: A Štúr bol tuto naboku chudák, nechceli sa s ním kamarátiť.

Učiteľ vyvolá žiaka, ten začne čítať.

Ž2: Môžeš byť ticho, Sam?

U: Ale on má čítať!

U: Budte ticho, lebo vás ohrejem!

Žiak pri odpovedi z Ivana Kraska : Tuším sa to dielo volalo Poetika starej matere (správne: Poetika starej lyriky)

Ž: (opisuje dej diela Starec a more): A tak on sa tam naháňal s tou rybou...

Ž: Spáchala samovraždu a bola z toho nešťastná...

Ž: (charakterizuje postavy z diela O myšiach a ľuďoch): Ten jeden bol silný a druhý retardovaný.

KUPÓN

U: Ktoré zviera je z Ameriky?

Ž: Morka.

U: Presne! Však si Európania povedali, že rovnaká ako sliepka, tak šup medzi ne.

(žiak hodí pero na stôl)

U: No nie, že by si mi na stôl 200€ hádzal, ale len pero!

U: Mätko

Ž: Veľmi veľa, veľmi málo!

U: Tak dnes budem celú hodinu skúšať!

Ž: Ale dnes sme mali 2 písomky.

U: No, ale som na vás dobrá.

Ž: Fúj, ale ma pália líca!

U: Utíšte sa, zabávať sa tu môžem iba ja!

Ž: Ale v hoteli sa nebýva!

U: Komu patrí tvoja najväčšia vďačnosť?

Ž: Zemi. Celej.

(učiteľka si pozerá písomku)

U: Toto vyzerá ako Ferdo mravec a toto ako môj nákupný vozík.

Ž: Neznášam, keď mám šaty, lebo nemôžem kopnúť chalana!

U: Pozrite, už dostal zápis za to, že je taký grambľavý.

Ž: People in Nigeria wear traditional clothes with beautiful parents (patterns).

U: Akože nechaj starú ženu tu vyskakovať.

Ž: Hej, poďte, dáme písomkovú formáciu.

Ž: Na domácu sme mali vypísať metaforu a pritaforu (prirovnania).

U: Indiánom robili prasce potiaže.

U: Winnetou jazdil na koni Hatetitle.

U: Vyber zo súvetia "Tvár neznámeho pána sa vyjasnila, ba sa aj usmial." Nájdi spojku, ktorá potvrdzuje, že ide o stupňovacie súvetie.

Kupón pre momentálny „výpadok pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas **septembra a októbra** v školskom roku 2017/2018. Neplatí pre písomné a kontrolné práce.

podpis riaditeľa školy

Ž: Ehmmm... ba sa? (správne: ba aj)

U: Čo je tvoj bad habit? (zlý návyk)

Ž: Pyjamas.

U: Poviem, kto dostal jednotku... Katka nie.

Ž: (vysvetľuje učiteľke, že nemá domácu úlohu, lebo tomu nechápala)

U: A to si myslíš, že som tak blbá, že ti na to skočím. Akože herecký výkon dobrý, ale aj tak neverím.

Ž: Ale tak aspoň je lepšie mať dobrý herecký výkon, ako byť naozaj taká tupá, že by som to nechápala (chvíľku odmlka), ale ja tomu naozaj nechápem. Ale mám aj dobrý herecký výkon.

U: Máte pekné obrusy. Ale tie asi nie sú najlepšie na ťaháky, však?

Ž: Ale sú... počkať, do kelu.

Ž: (nechápe jednu ľahkú úlohu)

U: Miška, zobrali ťa na tú školu, kam si chcela ísť?

Ž: No, nie, ale idem na druhú.

U: Tak nech sa ti tam darí...

U: Miška, si ty Umweltmuffel? (ten, čo sa nestará o životné prostredie)

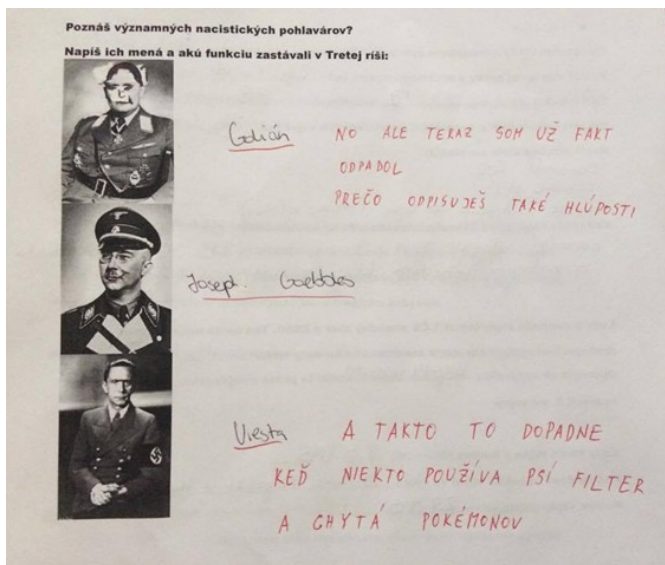
Ž: No,... aj hej.

U: A vieš vôbec, čo to znamená?

Ž: Samozrejme.

U: Tak povedz.

Ž: Ehmmm... nooo...

bonus z hodiny dejepisu. :)

